

XXVIII. ÉVFOLYAM, 2018/3. SZÁM

2018. ŐSZ

franka

Új tanáraink

8. oldal

Olaszországi
osztálykirándulás

15. oldal

Interjú:

**Szánthó Gellért,
az iskola
új igazgatója**

Dr. Geiselhardt
Gábor emlékei

20. oldal

Képregény Szent
Ferenc életéről

22. oldal

Szent Ferenc tranzitusa

1226. október 3-án este haldoklott egy ember. A világ teremtése óta sok milliónyi ember haldoklott, halt meg. Ami más volt az ő haldoklásában, az a ragaszkodása! Ragaszkodott ahhoz, hogy halálában is teljesen utánozza az általa végtelenül szeretett Mesterét, az ő Krisztusát!

Amint a Megerősített Regulánkban írva van: „A kisebb testvérek regulája és élete ez: kövessék a mi Urunk Jézus Krisztus szent evangéliumát, és éljenek engedelmisségben, tulajdon nélkül és tisztaságban.” És az evangéliumban írva van: „Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen.” (Mt 16,24) Megtérése után Szent Ferenc atyánk egyetlen, minden mást kizáró életcélja lett Krisztus követése és utánzása. Valószínű: az életéről szóló legendák úgy mutatják be életét, szavait, hogy ennek megfeleljenek, de itt a végső órában, a halál nővér egyre szorosabb ölelésében

csak a Keresztrefeszített szemlélésének és követésének van jelentősége. Meztelen volt? Meztelenül akart ő is a földön fekvődni! Zsoltárt imádkozott? Testvéreivel ő is imádkozta a zsoltárt! Megszokhatatlan élményem 1977 óta a 141. zsoltár utolsó pár sora (a tranzitusban külön fordításban):

*„Börtönéből szabadítsd ki lelkem,
szent nevedet, Uram, hadd dicsérjem.
Örömmel várnak az igazak már,
tudom hogy én ráj jutalom vár.
Velem együtt szentek mondják ott fenn:
dicsőség néked, Istenem. Amen.”*

Ekkor voltam szecska, és hallottam először ezeket a szavakat az azóta ismerős dallamon. Tudom, hogy Tóth Béla (1978/A) kísérte orgonán, Hidász Ferenc és Nagy István – osztálytársai – voltak az előénekesek.

Aztán – rendi életem során – nagyon lassan az antifóna csodálatos szavaira is rátaláltam: „Szép mennyország indul már elibéd nagy vígan. Karjába vár már a Szentháromság. A földi bánat már messze. Maradj köztünk örökre!” Arra a szeretetben fogant öröme vonatkozik ez, amely Krisztus Urunk végső szavában hallatszik: „Beteljesedett!” Mert a Teremtő és Megváltó (Újrateremtő) Isten örömeinek teljessége ragyogott fel Krisztus Urunk áldozatában, amit Szent Ferenc atyánk, az alázatos követő („utánzó”) is megélhetett!

Isten adjon részt mindnyájunknak ebben a végső örömben!

P. SZABÓ JÓZSEF OFM (1981/A)

Az esztergomi Temesvári Pelbárt
Ferencs Gimnázium és Kollégium,
valamint a Pax et Bonum Esztergomi
Ferencs Diákegyesület lapja

XXVIII. évfolyam, 2018/3. szám
2018. ősz

Cím:

2500 Esztergom,
Bottyán János u. 10.

Tel.:

06 (33) 898-098

Ímél:

franka@frankaegom.hu
paxetbonum.esztergom@gmail.com
(Diákegyesület, öregdiákok)

Web:

www.frankaegom.hu

Felelős kiadó:

Szánthó Gellért, mb. igazgató

Felelős szerkesztő:

Keppel Dániel

Szerkesztő-munkatárs:

Kedves Ilona

Címlapfotó:

Andráskó Balázs

Lapterv:

Szeder Balázs Péter © 2015

Nyomda:

Spori Print Vincze Nyomda

(sporiprintv.hu)

Laudetur Jesus Christus!

Az esztergomi ferences közösség új tagjaként nekem is illik előre köszönöm, még akkor is, ha nem először vagyok itt, s ha rajtam kívül talán csak egy-két rendtársam mondhatja el magáról, hogy negyven év alatt harmadszorra került újra Esztergomba. Jól emlékszem arra, amikor először idejöttem diákként. (Előtte már többször is vendégeskedtem itt.) Emlékszem az első estére és arra, kik és hogyan fogadtak. De az akkor itt lakó és dolgozó rendtársak közül ma már csak hárman élnek... Amikor másodsorra kerültem vissza, tanárként, minden egészen más volt, és más volt akkor is, amikor tizenegy év után máshová helyeztek. Huszonegy év távollét után, amikor harmadszorra visszakerültem már csak egy olyan tanár kollégát és három olyan munkatársat találtam itt, akivel annak idején együtt dolgoztunk... Micsoda változások! Ennek ellenére mégis ugyanabba az iskolába kerültem vissza, és noha (remélhetőleg) én magam is változtam, mégis ugyanaz az ember tért ide vissza.

Ez az élet: változás és megőrzés egysége. Ha megnézzük a biológia vagy a történelem világát, azt látjuk, hogy a változás gyakran éppen az élet, a megőrzés érdekében történik. De ezzel szembesülünk saját életünkben is: ha ugyanazok maradnánk, az megrekedést jelentene egy bizonyos szinten, ha azonban csak változnánk, elveszítenénk önazonosságunkat. Vannak persze külső hatásokra adott reakcióként értékelhető változások is, de az élet mégis ugyanaz akar maradni. Vagyis meg kell maradniuk a lényeges dolgoknak, az értékeknek, melyek ugyanazzá tesznek egy személyt, egy közösséget, egy helyet.

Mik azok a lényeges dolgok, értékek, melyeknek ugyanazoknak kell maradniuk, és amelyek megmaradását kell szolgálnia mindenféle változásnak a mi iskolánk esetében?

Ilyenek például, hogy iskolánk továbbra is értékrenden és keresztény értékrenden alapuló intézmény marad, ahol nemcsak a tanulmányi eredmények számítanak, hanem az emberi értékek is; hogy továbbra is egyike lesz annak a néhány iskolának, ahol csak fiúk tanulnak; hogy továbbra is fontos szerepet tölt be a kollégium, vagyis fontos szerepet kap a nevelés, közösségépítés; hogy megmarad a szokásos és eddig bevált iskolai-kollégiumi rend; hogy az intézmény mellett élő ferences közösség az iskola rendelkezésére bocsátja munkáját, erejét, és hiteles szerzetesi élettel jeleníti meg a keresztény értékrendet, csakúgy, mint a családos munkatársak a maguk életállapotában. Helyszűke miatt mást most nem is említék. Csak remélem, hogy így valósul meg az élet: a változás és a megőrzés egységeként, és hálásan mondjuk majd érte: „Laudetur Jesus Christus!”

P. dr. Varga Kapisztrán OFM
lelki igazgató

Fotók: Andráskó Balázs

Keresztény alapokra és a magyarság hagyományaira támaszkodunk

* Interjú Szánthó Gellért igazgatóval

A 2018/2019-es tanév olyan változással vette kezdetét, amelyhez fogható nem volt az iskola közel 90 éves fennállása óta. Mint minden változás, ez is nagy port kavart, soha nem látott figyelem összpontosult a gimnázium életére, olykor-olykor indulatok és támadások kereszttüzebe került az iskola, de szinte tapintható volt az a féltés és aggodás is sokak részéről, amelyek mélyén az intézmény iránti szeretet, megbecsülés, tisztelet és hála érzései húzódtak. A változás megtörtént, a helyezések és kinevezések végére pont került. Civil igazgató lépett az atyák örökébe, és elkezdődött egy új korszak. A Franka jövőképéről, a váltások és változások okairól, de mindenekelőtt a ferences alapok és értékrend továbbélésének lehetőségeiről beszélgettem Szánthó Gellért igazgató úrral.

☞ *Egykori diákjaként, majd később tanáráként az iskolának gondoltad volna, hogy egy napon igazgató úrnak fogsz szólítani és egy korszakváltás kötődik majd a nevedhez? Hosszú út áll mögötted...*

– '89-től '93-ig voltam növendéke a Frankának, ezt követően elvégeztem a Testnevelési Egyetemet, majd pedig még két évet Pesten maradtam. Akkoriban nagyon intenzíven kosárlabdáztam, teljesen más elképzelésem volt az életről, ráadásul még belekezdtem a humán kineziológia szakirányba is – szintén az egyetemen –, amiből két évet végeztem el. Ekkor keresett meg Tokár János atya, hogy lenne számomra tanári állás az iskolában, amely komoly döntés elé állított. Igazolt játékosként felajánlották, hogy első osztályban játszó csapatnál játékos-edző legyek, ami azért volt érdekes, mert ha elvállalom, akkor az ország legfiatalabb NB I-es edzője lehettem volna. 24 évesen végül úgy döntöttem, hogy hosszú távon inkább az iskola kínál több lehetőséget, ezért igent mondtam János atyának. De hogy a kérdésekre válaszoljak: nem gondoltam, sőt még egy évvel ezelőtt sem, és nem is vágytam rá...

☞ *Van, aki régebb óta van nálad az iskolában?*

– Ha az aktív dolgozókat nézzük, akkor csak Rátkai Péter, aki egyébként tanított is engem, ill. Vilmos atya, de ő már jó pár éve nyugállományba vonult.

☞ *Condolkodtál azon, hogy a tartományfőnök atya miért éppen téged választott ki erre a feladatra?*

– Nehéz erre válaszolnom, jobb lenne, ha ő maga felelhetne a kérdésre. Ugyanakkor elmondható, hogy kézenfekvő volt ez a választás. Húsz éve vagyok az iskolában, voltam osztályfőnök, kollégiumi nevelő, munkaközösség-vezető, három évig igazgatóhelyettes is, tehát sok területre van rálátásom. Ha a tartományfőnök atya olyan változást akart végrehajtani, amely élén civil igazgató áll, akkor ésszerű volt így dönteni, sem mint egy ismeretlen vagy idegen, külső személyre rábízni ezt az iskolát. Én ebbe a struktúrába nőtem bele.

☞ *Eleinte azt láttuk, hogy hezitáltál, beletelt egy kis időbe, mire elfogadtad a felkérést. Miért?*

– Ha arról kérdeztek volna, hogy legyen-e civil igazgatója a Frankának, határozottan azt mondtam volna, hogy ne. Korábban úgy gondoltam, hogy ez az iskola ilyen formán elképzelhetetlen. Kialakult ugyanakkor egy

olyan helyzet, amelyben azt láttam, hogy nemcsak a tartományfőnök atya tartja jó döntésnek ezt a változtatást, hanem olyanok is, akik ismerik az iskolát, ismernek engem, és akiknek adok a szavára. Hezitálás alatt azt értem, hogy bennem is át kellett formálódnia bizonyos gondolatoknak. És mivel sokan, szerzeteseket is beleértve, támogatásukról és segítségükről biztosítottak, látnom kellett, hogy itt egy átfogó folyamatról van szó.

☞ *Mitől tartottál leginkább?*

– Sok dolog foglalkoztatott, mindenekelőtt az, hogy az igazgatósággal valami módon a szerzetesek vezetőjévé is kell válnom – természetesen nem minden téren. Azóta is úgy gondolom, hogy ők vannak itthon, ez az otthonuk, a családjuk, nem kívánnék ebbe beavatkozni. Éppen ezért nagyon nagy segítség számomra Kapisztrán atya idehelyezése, aki egyébként az intézmény lelki igazgatója is egyben, hiszen ő fogja össze a szerzetesi közösséget, és irányítja az életüket.

☞ *Mi volt az a pont, amikor megszületett benned a végső döntés, amikor úgy érezted, hogy innen már tényleg nincs visszaút?*

– A tartományfőnök atyával, Benedek testvérrel történt második beszélgetés. Mint mondtam, a végsőkéig úgy gondoltam, hogy jobb lenne egy ferences igazgató. Az újbóli találkozás alkalmával azonban világossá vált, hogy bármennyire is szerette volna, nem talált olyan személyt a szerzetesek között, akire nyugodt lélekkel rábízhatta volna az intézmény vezetését, olyat, aki mögé maga a szerzetesi közösség egységesen fel tudna sorakozni. Éreztem azt is, hogy Benedek testvérnek nagyon fontos ez az iskola, tehát ilyen értelemben nem önfeladásról van szó, és kész mindent megadni annak érdekében, hogy megmaradjon a gimnázium. Ezt a támogatást és elszántságot látva döntöttem úgy, hogy eleget teszek a kérésének.

☞ *Ki volt az, aki a leginkább melletted állt ebben az időszakban, hiszen ez a te életedben is gyökeres változást hozott?*

– Mindenekelőtt a feleségem, aki látta, hogy őrlődök ebben a helyzetben. Azt mondta, hogy ha vállalom, akkor minden tekintetben mellettem áll. Az iskolán belül is sokan támogatásukról biztosítottak, ami nagyon jólesett. Sőt, az atyák és testvérek közül is többektől kaptam biztatást.

☞ *És most hogy érzed magad? Jut elég idő a családnadra?*

– Maga a kihívás tetszik. Azért azt hozzá kell tennem, hogy olyan nagy mértékben nem változott meg a munkám, hiszen három éve már igazgatóhelyettesként dolgoztam. Milán atya mellett az operatív munkából bőven kivettem a részem, a különbség az volt, hogy ő mondta ki mindenben az utolsó szót. Most is hasonló a helyzet, állandóan egyeztetek Kapisztrán atyával és Kleofás atyával, aki a kollégium vezetésével van megbízva, csak most enyém az utolsó szó – jó értelemben. A családomra nagyon kevés idő jut, viszont a gondviselésnek köszönhetően a harmadik gyermekünket várjuk, feleségem otthon van, így most még több segítséget tud nyújtani. Szinte mindennap estig bent vagyok.

☞ *Beszélgessünk most arról, ami talán a leginkább foglalkoztatja nemcsak az olvasókat, hanem az egész környezetünket, hogy voltaképpen milyen változások mentek végbe. Paradigmaváltás történt, új alapokra helyeződött az iskola vagy csak a munkakörök lettek átszerveve, racionalizálva?*

– Az egyik változás mindenképpen az igazgató személyét érinti: eddig szerzetes vezette az iskolát, most pedig civil. A vezetőségen belül történt ez a fordulópont, bár ne felejtjük el, hogy már Róbert atya igazgatósága alatt is kezdett megnövekedni a világiak szerepe, ha például az igazgatóhelyettesekre gondolok. Az elmúlt évek egy tendenciát mutattak, ami most így csúcspontot ért el. Ugyanakkor van ennek egy olyan olvasata is, hogy a világi igazgatóval az intézmény nyert egy szerzetest. Ez idáig az iskola adminisztrációs ügyei, a kapcsolattartás stb. teljesen lekötötte a ferences igazgató minden idejét, tehát a gyerekektől vonta el őt. Én úgy élem meg az igazgatóságot, hogy ezáltal felszabadul egy szerzetes arra, hogy a diákokkal foglalkozhasson. Rám hárul a szervezés és minden olyan dolog, amiért kár lenne az ő nehezen pótolható jelenlétüket lekötöni. Ami persze nehézség, hogy az öregdiákok és a szülők felé megnyilvánuló kapcsolattartásban nagyobb bizalom mutatkozott meg a szerzetes vezető felé, mint mondjuk felém; de szeretnék idővel mindenki bizalmára rászorgálni, és érzékeltetni azt a külvilággal, hogy a fontosabb ügyekben a szerzetes vezetővel együtt hozzuk meg a döntéseket.

A másik változás a prefektusok számát érinti, noha drasztikus átalakulás itt sem történt. Régebben is volt arra példa, hogy egy

osztálynak civil prefektusa volt, a diákok mégsem érezték magukat kevésbé frankásnak. Most hirtelen megugrott a civil prefektusok száma, ugyanakkor törekedtünk arra, hogy minden osztály mellett legyen valamilyen formában egy ferences. Az igazi kérdés talán nem is ez. Inkább azt mondanám, hogy az a négy atya, akit elhelyeztek innen, igen meghatározó szerepet töltött be az iskola életében. Ki merem jelteni, hogy nagy úrt hagytak maguk után. Mindegyiküjükről elmondható, hogy fontosak voltak a gyerekek életében, sőt az is szempont, hogy többen közülük hosszú ideje dolgoztak ebben az iskolában. Ugyanakkor bízom abban, hogy akik helyettük jöttek, idővel hasonló módon gazdagítják majd a diákok életét, és ugyanolyan meghatározó alakjai lesznek a gimnáziumnak, mint amilyenek „elődeik” voltak.

☞ Ebben a lelki igazgatónak, Kapisztrán atyának különösen is fontos szerep jut. Ráadásul számára nem ismeretlen az itteni helyzet, egykor rektora volt az intézménynek.

– Igen. Kapisztrán atyának az a feladata, hogy többek között egy olyan ferences közösséget alakítson ki, amely összetartó és motorja lesz az egész iskolának. Strukturális átalakítás kellett, elsősorban az ő közösségükben. A kérdés valahogy így szólt: ki mögé tudnak a szerzetesek egyöntetűen felsorakozni, ami végső soron majd meghatározza az egész iskola légkörét? A helyezések a fenntartó felől lényegében ezt szolgálták. Másfelől pedig az iskola ferences szellemiségét, lelkeségét neki kell képviselnie. Spirituális és közösségi szinten a lelki igazgató megkerülhetetlen, ráadásul Kapisztrán atya személyében olyan emberről van szó, akit nagyon sokan ismernek, az öregdiákok körében szeretetnek és tiszteletnek örvend. A kapcsolattartásban, ill. a szerzetesek összefogásában, irányításában órá támaszkodom a leginkább. A másik nagy segítség, és ezt mindenképpen itt szeretném megemlíteni, az Kleofás atya. Már évekkal ezelőtt is ő volt a kollégiumi igazgatóhelyettes, csak úgy láttam, hogy az akkori vezetés nem adott neki elég teret a kibontakozásra. Szándékosan nem akarok olyan szinten belefolyni a kollégiumi életbe, mint azt elődeim tették, nehogy lehatároljam ezzel az ő mozgásterét. Nyugodt vagyok, hogy a kollégiumi vezetést olyanra tudtam bízni, akivel csak konzultációt kell folytatnom, és különösebb irányítást nem igényel.

☞ És ha már itt tartunk, akkor ne feledkezzünk meg Bánhidyi Vajkról sem, aki a tanulmányi igazgatóhelyettes feladatkörét látja el.

– Így van, bár a tekintetben nehéz választás volt, hogy ezáltal kevesebbet taníthat. Tudom, hogy nagyon kedvelik a diákok, a nyílt napon is rengetegen kíváncsiak az órájára. Mégis nagyon fontos a kommunikációban nyújtott segítsége, abban, hogy az öregdiákokkal és a szülővel is el tudjuk fogadtatni az esetleges változásokat, új dolgokat.

☞ Voltaképpen a civil prefektusok nagyobb arányú bevonásával a szerzetesi jelenlétet illetően újfajta modell kezd kialakulni.

– Elképzelhetőnek tartom, hogy egy szerzetesnek nem az az álma, hogy stúdiumon legyen a gyerekekkel heti 15-18 órát. Ha ebben ki tudja segíteni egy világi, akkor az azért jó a mi szemszögünkből nézve, mert az adott szerzetes nem fásul bele a munkába, több ideje lesz az osztállyal lelki értelemben dolgozni, beszélgetni, úgy, hogy közben nem kell az őrmester szerepet is magára erőltetnie. Lehetséges, hogy amennyivel kevesebb jut az egyik oldalra, annál több a másikon, amelyet viszont már egy világi munkatárs nem tudna betölteni.

☞ Ezek szerint nem profanizálódik az iskola, és nem is arról van szó, hogy a civil szféra kizorítaná a szerzeteseket.

– Nagyon nem szeretném, ha ez történe, vagy ha így látnának minket. Ennek az iskolának mindig is az volt az értéke, hogy a ferencesek nevelték a gyerekeket. Nem mindegy, hogy egyszeres mellett mennyi időt tölthet el egy diák, milyen példát tanul tőle egyéni élete és a közösség szempontjából. Most úgy fest a helyzet, hogy a civilek nagyobb arányban állnak rendelkezésre az ő munkájuk segítségével. Idővel pedig, ha a diákok azt látják, hogy egy jól működő, összetartó ferences közeg veszi őket körül, amelyben ők is jól érzik magukat, a hivatások száma is megnőhet. Ez pedig utánpótlásul is szolgálhat az intézmény jövőjét illetően. Úgy látom, hogy három pillért kell mindenképpen megerősíteni: érezzék jól magukat a diákok, ezt szolgálja a megnövekedett számú választható foglalkozások, szakörök kínálata; érezze jól magát az itt dolgozó tanár-nevelő, ezért alakítottuk át elsősorban a prefektusok munkarendjét; és talán ami a legfontosabb, hogy az egész rendtartományra nézve is legyen vonzó ez az iskola, legyen olyan ferences, aki szívesen mondja akár még

nyugdíjba vonulása előtt is néhány évvel, hogy eljön ide, és egy-két évet a diákok lelki, közösségi szolgálatában tölt el.

☞ Igazgatóként mit vársz el a ferencesektől és ők mit várnak el tőled?

– Az első megbeszélésünk után részükről az az igény fogalmazódott meg az irányomba, hogy legyek velük szigorú és következetes, ne kezeljem őket másként, mint a civil kollégákat. Visszajelzést kérnek a munkájukról, amit eddig kevésbé kaptak meg. Magam részéről a támogatásukat kértem, ill. olyan jelenlét mellett, hogy kontrollálják a munkámat, ha úgy látják, hogy rossz döntéseket hoznék, akkor azonnal szóljanak a bevett fórumainkon. Úgy gondolom, hogy amit a ferencesek együtt jónak tartanak, én akkor is meg fogom azt valószínűsíteni, ha esetleg nem is értek vele egyet. Remélem, nem bántok meg ezzel a gondolatommal senkit, de többek között azért is lett civil igazgatója az iskolának, mert nem tudott egy olyan ferences közösség kialakulni, amely a közülük választott igazgató mögé fel tudott volna egységben sorakozni. Igazgatói munkám egyik nagy sikere lenne, ha egy olyan közösség jönne létre, amely a jövőben ki tudna állítani egy igazgatót, akit egyöntetűen el tudnak fogadni.

☞ A civilek irányába milyen elvárásokat, szempontokat fogalmaztál meg?

– A megelőző években azt hiányoltam, hogy kialakult egy olyan réteg, amely nem érezte sajátjának ezt az iskolát. Sokan úgy érezhették magukat, mint a gyári munkások a futószalag mellett. Szeretném, ha ki-ki elő tudna állni a saját ötleteivel, és meg tudnánk valószínűsíteni azokat a célokat, amelyek az egyes emberekben formálódnak az intézmény egészére nézve. Semmilyen ötletre nem akarok nemet mondani, az a célom, hogy minél többeket bevonjak a közös munkába. Ezáltal jobban magunkénak érezhetjük az iskolát. Másik fontos szempont a kölcsönös közeledés a világi tanárok, dolgozók és a ferencesek között. Nem elég mindig a másakra várni, lépni kell egymás felé – erre külön alkalmakat is szeretnénk rendszeresíteni az évek során. Az iskola egységét abban látom, ha a civilek is jobban rálátnak a kollégiumi munkára. Tudom, hogy ez azért nagy tehertétel, de apró lépésekben már gyümölcsöző. Ezért is vezettük be azt, hogy egyre többen vegyenek részt az ebédeltetésben, vagy valamilyen délutáni foglalkozás megtartásában.

☞ *Milyennek látod az iskola jövőképét? Milyen értékeken alapuló iskolát szeretnél vezetni?*

– Az ország egyik legkonzervatívabb iskolája vagyunk. Keresztény alapokra és a magyarság hagyományaira támaszkodunk. E mostani változás ezeket az alapértékeket semmiben sem érinti. Szeretném, ha a hírünk el tudna jutni azokhoz az emberekhez, családokhoz, akik ugyanezt tartják fontosnak és követhetőnek. A lényegen nem változtattunk. A Franka továbbra is befogadó iskola marad. A rászoruló vagy valamiben – tehát nem csak a tanulásban – tehetséges diákokat szívesen látjuk körünkben. Közösségünk egyik legnagyobb értékének azt tartom, hogy együtt vannak a jó tanulók, a jó sportolók, azok, akik akár a zene, akár pedig a kézügyesség tekintetében, vagy a szervezésben valamilyen egyedít, színvonalat tudnak képviselni. Azt tartom a legnagyobb feladatunknak, hogy el tudjuk érni ezeket a gyerekeket, hogy meg tudjuk nyerni őket a ferences lelkiségnek, és nem utolsósorban el tudjuk fogadtatni velük azt a szigorú fegyelmet, amelyet ez az iskola megkövetel. A tanulás fontos, de csak az egyik szegmense az életünknek. Önállóságra is nevelünk, de mindenekelőtt azt szeretném, ha az itt végzett diákjaink az életben olyan munkát vállalnának, töltenének be, amely teremtői jelleggel bír. Szeretném, ha a mi diákjaink nem a spekulációból, a mások kárára történő haszonszerzésből élnének, hanem abból, amit ők maguk teremtenek meg. Az itteni közösségi életben is erre készítjük fel őket: ne a másikon élőködjön, hanem teremtői munkával járuljon hozzá a többiek életéhez.

☞ *Tanárként mi az ars poeticád?*

– Nem tudom, hogy van-e ars poeticám. Inkább azt mondanám, hogy nagyon átalakult az a látásmód, ahogy a pályám elején álltam az oktatáshoz. Testnevelő tanárként és sportolóként az volt a célom, hogy a fiúkból minél edzettebb, minél több sportághoz értő diákokat neveljek ki. Amikor osztályfőnök lettem, már másra kezdtem helyezni a hangsúlyt: az együtt tanulásra, a korrepetálásra – nagyon szeretem a matematikát – vagy a közös zenélésre. Mostanában már az egész személyt tartom szem előtt, annak megannyi aspektusával. Tehát fontos a testnevelés, de éppen ilyen fontos a művészeti vagy a vallási nevelés is, ill. ami egyre jobban foglalkoztat lassan háromgyerekes apa lévén, a családi nevelés. A szerzetesi modellt nap mint nap látják, tapasztalják

a gyerekek, és ugyanilyen fontos a család is, főként manapság, amikor nagyon sok a válás, a rossz házasság. Tudatosan el kell kezdeni a családi életre is felkészíteni őket.

☞ *Te mit kaptál ettől az iskolától diákként?*

– A tartást. Egyetemista koromban egészen nyugodtan tudtam beszélgetni olyan fiatalokkal, akik más vallásúak voltak vagy teljesen másként látták a világot. Az itt belém nevelt tartás akkor is megőrzött, ha olyan csoportba kerültem, ahol az értékrendemmel kisebbségben, netalántán egyedül voltam. Ennek az iskolának köszönhetem, hogy soha nem tudtak átformálni. A Frankában kapott értékrendről tudtam, hogy ez egyben egy közösség értékrendje is, hogy végső soron nem maradok magamra. Ha pedig egyedül vagyok bizonyos helyzetekben, akkor is ezt a közösséget képviselem.

☞ *Szent Ferenc élete, szellemi és lelki öröksége mely ponton találkozik az életeddel?*

– Számomra Szent Ferenc alázata és szerénysége a megragadó. Az elmúlt tíz évben ebben próbáltam változni. Volt idő, amikor nagyon vonzott a szórakozás, a felhőtlen időtöltés, vagy később az önképzés, önmagam kiteljesítése – elég, ha csak a jazz-zongorára gondolok. Az elmúlt években pedig egyre jobban kezd felerősödni bennem a szolgálat gondolata, amiben nagyon hat rám Szent Ferenc. Ahogy Ferenc, úgy én is szeretném alávetni magam a közösségnek. Ez először otthon kezdődik, a családban, a feleségem és a gyermekeim szolgálatában, majd folytatódik az iskolában. A tanítás volt a vágyam, nem a vezetés, de úgy tűnik, hogy most erre van szükség. Szent Ferenc is úgy gondolkodott, hogy a saját érdekeit szívesen vetette alá a közösség érdekének.

☞ *Miért a gubbiói farkas történetét szereted legjobban, ha Szent Ferencről kérdezzek?*

– Mindig úgy voltam Szent Ferenc és a farkas megszelídítésének a történetével, hogy ez egy jól megírt példabeszéd, mese. Most lehet, hogy megmosolyogsz, de úgy gondolom, hogy nem! Szerintem ez tényleg megtörtént. El tudom képzelni, hogy Szent Ferenc olyan szinten harmóniában élt a világgal és Istennel, hogy azt a szeretetet, ami belőle áradt, még egy vadállat is megérezte. Ha valaki, akkor Szent Ferenc képes volt arra, hogy a rajta átáramló isteni szeretet kisugárzásával még ezt a fenevadat is meg tudta állítani.

— KEPEL DÁNIEL

Bemutatkoznak iskolánk új tanárai * 1. rész

Deissinger Ákos

Amikor a Frankába jelentkeztem dolgozni, a motivációs levelemben még úgy fogalmaztam, hogy elfogadom a ferences pedagógia gyökerét, amely az emberben lévő jót tartja kiindulópontnak, melynek végső eredője Isten. Az ideai tranzituson segédprefektusként a 10/B osztály mellett történt bennem valami, amiről nehéz jól beszélni, de az elfogadásom már túlmutat. Azt éltem meg, hogy Isten kegyelméből átjár az atyai szeretet, amely úgy árad az előttem ülő diákokra, mint fiaim, Márton és Boldizsár felé. Talán ez a kegyelmi pillanat segített abban, hogy ne csak elfogadjam, hanem mélyebben meg is éljem azt, mit is jelenthet a valódi ferences pedagógia. Magyar nyelvet és irodalmat tanítok a 9/B, 10/B és a 11/B osztályokban, valamint segédprefektus vagyok a kollégiumban.

Karán szereztem idén februárban történelem, valamint pedagógia szakon.

Bár új pedagógus vagyok az intézményben, mégse újként érkeztem ide, nem ismeretlen számomra az iskola. Egyrészt esztergomi lakosként már gyerekkoromban sikerült megismerkednem a városi frankás diákokkal, másrészt pedig tavaly és az azt megelőző évben már volt szerencsém az egyetemi gyakorlótanításaimat itt tölteni. Ezúton is köszönöm a mostani 10/A osztálynak azt a rengeteg tapasztalatot, amelyet a tanításuk során szerezhettem.

Az iskolában jelenleg történelmet oktatok a 7., 8., és 9/A osztályoknak, továbbá a hetedik osztály segédprefektusa vagyok. Remélem, hogy az említett osztályok is legalább annyira jól érzik magukat velem, mint én velük.

Sikerés és örömteli tanévet kívánok mindenki számára, és híven remélem, hogy még sok-sok évet tudunk eltölteni együtt a Frankában!

határozza meg. Az első a szerelem, ami feleségemhez köt, és amit már 25 éve házasságban igyekszünk ébren tartani, továbbá ezen keresztül is hagyni, hogy mennyei Atyánk eszközként használjon bennünket. Istenhez és a Szűzanyához való kapcsolatunkat a Schönstatt Család lelkisége határozza meg, amellyel szintén már 25 éves az ismeretségünk.

A másik vonulat az oktatás, nevelés, amibe beletartozik tanárságom, a tehetséggondozás iránti érdeklődésem. Ebbe a vonulatba tartozik a jegyeseikkel, fiatal házasságokkal való foglalkozás is, az iskolai oktatás és nevelés, de a diákokkal való közös foci, ill. tehetséggondozó programok szervezése.

Kicska Bálint

Nagy örömmre szolgál, hogy bemutatathatom magam azoknak, akik eddig még nem ismeretek. Kicska Bálint vagyok, középiskolai tanulmányaim Esztergomban végeztem, jelenleg is itt élek. Diplomát a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi

Edöcsény Levente

Matematika, fizika és informatika szakos tanárként dolgozom. Matematikát 8. és 9. évfolyamnak oktatok, fizikából élmény szakkört tartok 9. és 10. évfolyamosoknak. Informatikából 7. és 9. évfolyamosokkal dolgozom együtt. Kedd estéknként a kicsik robotika szakkörét vezetem. Egy napot vagyok a kollégiumban a 9/A osztállyal.

Életem minden napját két dolog

P. Kis Kornél OFM

Rendi életemet 2001-ben kezdtem, majd 2009-ben tehettem örökfogadalmat. Laikus testvér akartam maradni, de legutóbbi állomáshelyemen, Zalaegerszegen fellángolt bennem a papság utáni vágy. Három éve szenteltek. Mindebből adódóan a plébániai életre készültem mint a jövőben alapvető szolgálatomra, meglepetésként ért az esztergomi helyezés.

Abasárról származom, Gyöngyösön ismertem meg a ferenceseket. Tizenhárom éves koromban keresztelkedtem, de csak húsz körül tértem meg radikálisan, köszönve ezt elsősorban a Szentírás olvasása közben kapott kegyelemnek. Jóllehet a középiskolai

éveim nem voltak éppen mintaszerűek, de remélem, hogy tudom majd kamatoztatni az akkoriban szerzett tapasztalataimat, és mint ferences pap segíteni a kollégium, valamint az iskola életét.

Állandó hobbi az olvasás, de az erdőt is nagyon szeretem. Nem túrázásra gondolok, inkább az erdőben lakásra. Minden évben teremtek lehetőséget arra, hogy kint tölthessek néhány napot, vagy csatlakozzam vadász barátomhoz.

Zatykó Ferenc

Zatykó Ferenc vagyok, a Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány esztergomi ingatlanainak műszaki vezetője.

Családunk már tizennyolcadik éve él Pomázon. Feleségem, Anna, radiológus szakorvos. Három gyermekünk van, Levente fiunk tizenkettő éves, Ilona tizedikes; ők a szentendrei Ferences Gimnáziumban tanulnak, Tímea hetedik a szentendrei Szent András Általános Iskolában.

Kertészmérnökként végeztem, és a Franka előtt ebben a szakmában dolgoztam. A ferencesek most a Főkert Nonprofit Zrt. üzemegység-vezetéséről csábítottak át ide, Esztergomba. A Főkertnél a belváros parkjainak fenntartása tartozott hozzám, a Szent István parktól a Fővám térig.

Szabadidőmben igyekszem sokat olvasni, rendben tartani a kertünket. Ha csak tehetem, rendszeresen mozgok. Nyaranta gyakran evezünk a családdal, akár kajakkal

vagy kenuval, de a kielboat sem fog ki rajtunk. Még vízitúra-vezetői képesítést is szereztem. Kisgyerekkorom óta minden télen sízünk. Több éven át asztaliteniszeztem, kerékpároztam. Biciklivel részt vettem számos montain bike maraton és néhány országúti versenyen is. Barátaimmal terepen átkerékpároztunk az Alpokon egy Innsbruck melletti faluból a Gardatóig. Mostanában inkább úszni szeretek.

Igyekszem eddigi tapasztalataimat és a kiváló kollégáim tudását, ügyességét a rend esztergomi ingatlanjainak jobbá tételére fordítani.

fr. Bucskó Nándor OFM

1980-ban születtem Szikszón. Két testvéremmel együtt az abauji Hernádvécsén neveltek fel szüleink.

1994–98 között magam is a Frankában tanultam. 2004-ben agrármérnöki diplomát szereztem. 2005-től négy éven keresztül külföldön éltem, ahol egyre vonzóbb lett számomra a szerzetesi élet. Hosszas keresés után 2010-ben léptem be a magyarországi ferences rendtartományba. A szegedi jelöltév és a szécsényi noviciátus után hat évet éltem a pasáreti növendékházban. Örökfogadalmamat 2016-ban tettem, teológiai tanulmányaimat pedig idén fejeztem be. Augusztus folyamán költöztem az esztergomi rendházba. A növendékek után ez az első helyezésem, amely sok újdonságot tartogat számomra: új rendház, új közösség, új feladatok. A prefektusi szolgálat

is új számomra, de mégsem teljesen ismeretlen, mivel diákként magam is itt töltöttem négy évet, valamint gyakorlati évem során néhány hónap erejéig már bekapcsolódhattam az itteni munkába. Idén szeptembertől a 7/A osztály prefektusa vagyok.

Schönek Péter

Piliscsabán nőttem föl templombajáró nagycsaládban. Ott-honról hoztam a természet, mozgás és könyvek szeretetét.

Az itteni katolikus iskolából jöttem 1996-ban a ferences gimnáziumba. Már a felvételim idején azt éreztem, hogy itt otthon lehetnék. Első napomtól jó társaságban éreztem magam, sok jó élményem kötődik ide, máig fontos emberekkel itt ismerkedtem meg. Érettségim után a debreceni egyetemen tanultam történelmet és szociológiát, de nem ezen a területen helyezkedtem el.

Egyik ismerősöm keresett meg azzal a kérdéssel, hogy nem szeretnék-e visszatérni a Frankába nevelőként. Némi félszessel jöttem, hiszen sok minden változott a világban, mások már a gyerekek is... Bár sokat változott az iskola és a kollégium 2000 óta, mégis nagyon jó volt visszatérni az Alma Materbe. Így szeptembertől a kollégiumban vagyok nevelő két osztály, a 8.-os és egy 10.-es osztály mellett. Szeretném, ha a mostani diákok is olyan szívesen jönnének majd vissza ide, mint én. Szabadidőmben sokat olvasok, szívesen járom a hegyeket, városokat, múzeumokat.

Sümegei lelkigyakorlat

* Barsi Balázs atya vendégei voltunk

Minden évben a 11. évfolyam Szent Ferenc atyánk tranzitusa előtt ellátogat Sümege. Mi is éltünk ezzel a hagyománnyal, így néhány napot Barsi Balázs atyánál tölthettünk.

Lelki felüdülésünk első állomása azonban Pannonhalma volt. Már a felfelé vezető úton megfogott minket a vadregényes táj. Mikor felértünk, akkor tárult elénk a hely valódi kincse: a templom és az iskola. Megérkezésünk után rövid beszélgetés következett az intézmény vezetőjével. Megtudtuk, hogy igencsak hasonlít a bencés diákok élete a miénkhez. Kicsivel később egy ottani diák körülvett minket az iskolában, sőt még a templomban is ő kalauzolt el bennünket.

Rövid kitérőnk végeztével tovább indultunk az eredeti úti célunkhoz, Sümege. Késő délután érkeztünk meg, és ahogy leszálltunk a buszról, rögtön megtapasztalhattuk Balázs atya vendégszeretetét. Miután üdvözlöttük egymást, mindannyian elfoglaltuk a

szálláshelyünket. Rövid szabadidőt követően kezdetét vette az első elmélkedés Balázs atyával. Sok hasznos információt kaptunk nemcsak a tranzitussal kapcsolatban, hanem az egyház tanításával ellentétes filozófiai irányzatokról, például a darvinizmusról. Beszélgetésünk után következett a vacsora és még egy kis szabadidő, majd nyugovóra tértünk a hosszú nap után.

Másnap korán keltünk és közös zsolozsmázással kezdtük a napot. Ezt bőséges reggeli követte, majd rögtön utána megkezdte lelki vezetőnk az első elmélkedést, amelyet egy kis szünet követett, és azonnal folytattuk a második elmélkedéssel, amelyet már mindenki nagy érdeklődéssel hallgatott. Éreztük ugyanis, hogy amiről szó van, annak nagyon fontos szerepe lehet későbbi életünk, hitünk alakulására. Pihenésképpen délután felkerestük Sümeg legnevezetesebb látnivalóját, a várat. Itt örömről egy frankás öregdiák fogadott bennünket, aki igen nagy beleéléssel vezetett körbe e csodálatos helyszínen. Hosszú napunkat a tranzitussal koronáztuk meg a helyiek körében. Pál atya és a hívek ámulattal hallgatták Szent Ferenc atyánk himnuszát, amelyet mindkét osztály teljes odaadással énekelt. Ezt követte a vacsora, majd egy utolsó eszmecsere Balázs atyával. Mivel utolsó alkalommal hallgathattuk lelki vezetőnk beszédét, a végén kérdéseket tehetünk fel neki. Balázs atya nagy érdeklődéssel fordult felénk, és minden kérdésünkre válaszolt.

Csütörtökön a reggeli után elbúcsúztunk a helyi ferences testvérektől, majd elindultunk Zircre, a ciszterciekhez. Itt személyesen az apát úr vezetett körbe minket, akitől igen érdekes dolgokat tudhattunk meg. Sajnos a templomot nem tudtuk belülről szemügyre venni, de méltó befejezése volt lelkigyakorlatunknak ez a kis kitérő. Ezt követően egy helyi fogadóban megebédeltünk, és visszaindultunk otthonunkba, a Frankába. Késő délután érkeztünk meg, majd rövid készülődés után kezdetét vette iskolánk méltán híres eseménye: Szent Ferenc atyánk tranzitusának közös ünneplése.

EÖRY ANDRÁS (11/A)

A Ferences Világi Rend jubileumi káptalanja Esztergomban

2018. július 19-21. között az esztergomi Temesvári Pelbárt Ferences Gimnázium és Kollégiumban a megújított regula aláírásának 40. évfordulója alkalmából jubileumi káptalant tartottak a Kárpát-medence magyar világi rendi közösségei.

Assisi Szent Ferencet mindenki követheti! Férfiak, akik teljesen neki szentelik életüket. Nők, akik szemlélődve, visszavonultan élnek (klarisszák) vagy valamilyen szeretetszolgálatban segítik a rászorulókat (szegénygondozó nővérek, betegápoló nővérek, kislővérek stb.), és világban élők, akik családban, vagy egyedülállóként, akár világi papként is, de ugyanúgy Istennek átadottan, örök fogadalommal elkötelezetten végzik feladataikat. (Ferenc zsenialitása ebben is megmutatkozik, hogy minden életállapothoz adott regulát.)

40 évvel ezelőtt, 1978. június 24-én hagyta jóvá VI. Pál pápa a megújított regulánkat. A megújított regula a zsinat szellemében viszszaér az eredeti forrásokhoz, ugyanakkor figyelembe veszi a mai kor emberének életkörülményeit és gondolkodását. A ferences család többi ágával ma is szoros a kapcsolat:

asszisztensként segítenek bennünket és mi is imával, szeretettel vesszük körül őket.

A rendszerváltás után Magyarországon is újjáéledt a Ferences Világi Rend. Egy felhívásra éppen Esztergomban gyűltek össze a korábban fogadalmat tett, és 40 évig betiltott harmadrendiek. Nagy örömmel a szívükben, hogy annyian vannak, megújították fogadalmukat az új regulára és elkezdték az építkezést.

Az idei, kerek évfordulóra az egész Kárpát-medencéből jöttek a magyar anyanyelvű közösségek képviselői, így a határon túli testvéreink is Felvidékről, Kárpátaljáról, Délvidékről, Erdélyből, valamint egy nővér az USA-ból is, hogy közösen adjunk hálát az Úristennek mindazért a jóért, amivel elhalmozott bennünket.

Az első napon a káptalan fontos kérdésekben döntött a jövőt illetően. A második naptól előadások hangzottak el. P. Majnek Antal ferences püspök, a kárpátaljai munkácsi egyházmegye főpásztora előadásában kiemelte, hogy ma Jézustól tanulni, Jézusra figyelni kötelességünk. Feladatunk a szavakat tettekre váltani – elsősorban az irgalmasság cselekedeteivel. P. Zatykó László OFM felhívta a figyelmet, hogy a harmadrendnek kellett volna döntően befolyásolni a történelmet, ahogyan ma a Ferences Világi Rendnek is szerepet kellene vállalni benne. Ferenc nem akarta formálni a történelmet, de Krisztust-élőként hatással volt mindenkire (betegekre, uralkodókra, pápára, püspökökre stb.). Prof. dr. Prokopp Mária, az ELTE művészettörténet professzora Esztergomról felejtethetetlen, lendületes előadást tartott. Többek

között felhívta figyelmünket, hogy törekedni kell arra, hogy Esztergom mint Magyarország első fővárosa elnyerje méltó helyét hazánkban. P. Papp Tihamér OFM esztergomi házfőnök, a FVR országos asszisztense elsősorban az élet védelmét emelte ki, mint a mi feladatunkat is. Dr. Bábel Balázs Kalocsa-kecskeméti érsek és metropolita biztatott, hogy kovásszá és sóvá legyünk ott, ahol vagyunk. Építsük Isten országát és küzdjünk érte!

Az előadások bőséges muníciót adtak arra, hogy az elkövetkezendő időben hogyan építsük tovább Egyházunkat.

A káptalan alatt meghatározó és örömteli eseményre is sor került. Átadásra került az Országos Tanács által 2017-ben alapított Krisztus Irgalmas szeretetéért-díj, melyet ebben az évben Cziráki Ferencné Márta esztergomi testvérünknek ítélte oda a bírálóbizottság áldozatos szolgálataiért.

Nagy élmény volt mindannyiunk számára az egy éve elhunyt Komáromi János testvérünk képeiből rendezett kiállítás a ferences gimnázium Kákonyi Asztrik Kortárs Galériájában. A tárlatvezetést felesége, Komáromi Mária tartotta. Káptalanunkat színezték az esztergomi FVR testvérek segítségével szervezett programok: kisonnival városnézés, a Bazilika megtekintése, a Babits Mihály Emlékház látogatása stb.

Szép, tartalmas napokat töltöttünk együtt az esztergomi ferences rendház és gimnázium falai között. Jó volt megtapasztalni a ferences lelkületet a kedves testvérekben, érezni a szeretetet, amely egymás felé megnyilvánult.

POLGÁR BÉLÁNÉ KATALIN, A FVR ORSZÁGOS TITKÁRA

A Ferences Ifjúsági Tanya 25 éves jubileuma

1993-ban, éppen 25 éve a Gyermek Falun Alapítvány keretében kelt életre a Tanya. Megálmodói nyári táborozásra gondoltak először. A rendszerváltozás utáni időkből ugyanis ugrásszerűen megnőtt a hitoktatásra jelentkezők, a templomba járók száma.

A nyári hittantábor bizonyítottan kiváló műfaja lett a hitben való életszerű növekedésnek. Közel a teremtett világ egyszerűségéhez és szépségéhez, baráti közösségben, osztálytársakkal, ismerősökkel – elkötelezett hívő felnőttek, esetleg papok támogatásával a napi közös imádságok, szentmise megszentelésében. Ezek szervezését jelentő alapok, és ehhez járul az egy téma köré szervezett sok-sok program, ötlet, játék, kirándulás és az élet egyéb szükséges feltételei: étkezések, pihenés, spontán beszélgetések. Életre szóló

élmény: a gyónási alkalom, szentségimádás, prédikációk.

Az évek során tovább gazdagodott a Nagykanizsa határában, Erzsébet-telepen kiépült táborhely: erdei iskolai programmal, fogyatékkal élők nyaraltatásával, nagycsaládosok, cserkészek, kirándulók befogadásával. Szinte minden évben jártak itt frankás osztályok, sőt többen maradandó barátságot is kötöttek a Csöndör családdal, és szívesen járnak vissza tovább fejleszteni a Tanyát.

A nyár közepén szentmisével baráti összejövetelen adtunk hálát a jó Istennek a 25 év minden áldásáért Varga László püspök atya és Fülöp Attila államtitkár, a polgármester úr és jótévőink körében. Egy kis könyv is készült, amelyből két szép visszaemlékezést idézek:

„Lelki és szellemi dolgok tömkelegével bombázott meg a jó Isten, aminek kifejezetten örültem, mivel nagyon gondolkodtam a szerzetesi hivatáson, és a jó Isten jelt adott: ezt a hivatást lehet választanom. Még nem győződtem meg róla, de nagyon fogok figyelni a jelekre... Még nyár elején úgy érzetem, mintha szárny akarna belőlem kinőni, hogy elrepítsen nagyon messzire innen.” (K. János 16 éves, 2013)

„Ennek a tábornak nem akkor van vége, amikor a vonat befut a Délibé, s mindenki leszáll róla, hanem egy év múlva, amikor mindenki újra felszáll rá. A tábor nem akkorsikeres, ha egy hétig jól szórakoztál, találkoztál Istennel, vagy megtértél és elhatározottál valamit, hanem ha ezeket haza tudod vinni, és a hétköznapiakban is megélni. Éppen ezért nem érzem azt, hogy ezt a szöveget most kellene megírnom, mert ebben a táborban nem hét napot kapok, hanem egy egész életet.” (Sz. Dénes 16 éves, 2014)

Soli Deo Gloria!

P. TOKÁR JÁNOS OFM (1975/A)

Képzeljük el a következő helyzetet: Budapesten nem tudunk lemenni a metróba anélkül, hogy ne katonák által őrzött kapun kellene átjutnunk. Nem mehetünk be a Mátyás-templomba fémérzékelős vizsgálat és tányérsapkák alól érkező szűrős tekintetek nélkül.

A Kossuth-tér minden oldalán páncélaútvonal, mellettük fegyveres, barettes katonák. A rendőr-egyenruha szinte fel sem tűnik, csak akkor eszmélünk fel, amikor minket állítanak meg és ellenőrzik iratainkat. De már ez is természetes. Már nem vonja el figyelmünket egy-egy gépkarabély, egy-egy lépésben haladó páncélcocsi vagy éppen egy rendőrségi akció sem. Mintha mindez természetes volna. Mintha nem változtatna semmin, hogy a Lánchidat nem büszke kő oroszlánjai védik már, hanem ujjukat a ravaszon tartó egyenruhások. Mégis minden páncélcocsi, tányérsapka és gépkarabély ellenére, ha meglátunk egy gyanús alakot, inkább az út másik oldalát választjuk. Ha este egyedül kellene átsétálnunk a Moszkva téren, inkább másnapra halasztjuk a teendőnket, a pályaudvarokat pedig sötétedés után még véletlenül sem közelítjük meg. Egy-egy külsejében is riasztó társaságot látva torkunkba ugrik a szívünk és igyekszünk minél jobban kerülni tekintetüket. Persze – hála Istennek – ez nem Budapest. Hanem az Örök Város. A Világ Fővárosa. Európa Anyja: Róma.

Olaszországi osztálykirándulásunk során volt lehetőségünk október elején ezen

Jelenünk a jövő

* Egy osztálykirándulás margójára

megdöbbentő tapasztalatok átélésére. Az egykor oly büszke város, amely fővárosa volt az erő, a fegyelem és a kultúra birodalmának, központja Krisztus Anyaszent Egyházának, otthona szellemi óriásoknak, művészeknek, zseniknek, most retteg. Annyira fél, hogy csak gépkarabélyokkal körbevéve érzi magát ideig-óráig biztonságban. Annyira, hogy csak a páncélcocsi, s nem a Palatinus-domb sokat látott fáinak árnyékában tud már nyugodtan hűsölni; hogy nem néma szobrainak rettenthetetlen tekintetét, hanem egyenruhásainak pásztázó szemét szereti már látni. Vajon ha Cicero most lépne ki tógájában a szenátus épületéből, mi tükröződne szemében? Látván, hogy a város, mely meghódította az ismert világot, most retteg, és mint a kisgyermek édesanyja lábához, úgy bújjik egyenruhásai mögé. De mitől fél ennyire Róma? Attól, amit Európa

nagyrésze még mindig nem ért: hogy új kor új hódítójával áll szemben. Ez az új hódító nem vörös palástban, csatasorokban csillogó vértékben, lóháton érkezik, és nem is csatatereken harcol. Harcol viszont az utcákon, a tereken, a metróban és a templomokban. És harcol majd az iskolákban, a házakban, a stúdiókban és szerkesztőségekben.

De vajon, amikor már a fejekben harcol, és a gondolkodást támadja, illetve építi fel saját képére, ott is elegendő védelmet nyújthat egy páncélcocsi?

GAJDÁCSI ÁRON (12/B)

„Polak, Węgiek, dwa bratanki, i do szabli, i do szklanki.”

* Lengyel testvéreinkhez látogattunk

Az osztályunk az eddigi végzős évfolyamokkal szemben sajátosabb helyzetbe került. Olaszország helyett lengyel testvéreinkhez látogattunk Áron atya és Szánthó Barna tanár úr vezetésével. Izgatottan vágtunk bele frankás, sőt életünk utolsó osztálykirándulásába.

Szeptember 24-én, hétfő reggel kezdtük meg utunkat észak felé. Több felvidéki bányavárosban tett látogatásunk után értük el a hét hátralévő részében szálláshelyül szolgáló Poronin városát. Kvartélyunk a Villa Kasprowy volt, aminek dolgozói eleget tettek a híres lengyel vendégszeretetnek. Kirándulásunkból nem hagyhattuk ki a Visztula által keresztül szelt nagyvárost, Krakkót. A városban az osztályt 5 fős csoportokra osztottuk, ahol minden csapatnak egy fotót kellett készítenie a város egyik nevezettségével. Rengeteget megtudtunk Krakkó jelenéről, történelmi múltjáról és kultúrájáról. Az osztályt lenyűgözte a város páratlan és magával ragadó szépsége, legyen szó a robusztus katedrálisról vagy

a városháza tornyáról. Utazásunkból nem maradhatott ki a ferencesek nyomán követe. Felkerestük a ferences zárándokhelyet: Kalwaria Zebrzydowska-n. Kirándulásunk nemcsak lengyel területekre összpontosult, hanem felvidéki térségre is vissza-vissza vezetett. A Szent Péter esernyőjében megismert Gregorics család élete szorosan kapcsolódik Besztercebányához, amit saját szemünkkel is láthattunk, Selmezbánya szomszédságában. A legendás Ciprián fráter életének színhelyéül szolgáló Vörös kolostort is megtekintettük, ahol a világ (egyik) legelső siklórepülését hajtott végre saját építésű szerkezetével.

Bárhova is mentünk, a vendéglátóink minden este háromfogásos meleg vacsorával vártak

minket. A lengyel konyha eleinte szokatlan volt számunkra, de egy-két nap után mindenki jóízűen fogyasztotta finom ételeiket. A reggeli konvencionális svédasztalos étkezés volt.

Kirándulásunk szőszerinti csúcspontja – a Nyugat-Tátrában fekvő, Zakopanétól könnyen megközelíthető, Lengyelország leghíresebb és legmagasabb hegye (amely nem határhegy) – a Nagy-Giewont megmászása volt. Az 1895 méter magas hegyre egy körülbelül 7 km-es szakasz vezetett 1 km-es szintkülönbséggel. Kisebb túránk során megfigyelhettük a mitikus barlangokat, ahol a legenda szerint Merész Boleszláv király lovagjai alszanak, akik majd akkor ébrednek fel, mikor Lengyelország veszélyben lesz és szükség lesz rájuk. A hegy utolsó párszáz méterén vált nehezebbé az útvonal, láncba kapaszkodva araszoltunk a sima, meredek mészkőfalon. A csúcson megpihentünk, ebédeltünk, majd újult erővel indultunk vissza Zakopane városába, ill. a szállásunkra.

Véleményünk szerint a magyarság és közeli testvéreink történelmének megismerése éppoly fontos, mint Szent Ferenc után eredni Assisibe. Panaszkodásra tehát semmi ok, e mostani alkalom szerintünk megkoronázta iskolás éveink kirándulásait.

_____ WINKLER GELLÉRT ÉS ÁGOSTON ISTVÁN (12/A)

Ebben a cikksorozatban a 12/B osztály olaszországi lelkigyakorlatáról és tanulmányi kirándulásáról lesz szó. Az első rész az első három napról, tehát a La Verna-i, a gubbioi, illetve az assisibeli élményeinkről, a második cikk Perugiáról és az antik Rómáról, a harmadik rész végül a keresztény Rómáról és a Vatikánról tartogat élménybeszámolót.

Kirándulásunkat hosszas tervezés előzte meg. Mindez teljesen érthető, hogyha kilenc napba kell beletömöríteni egy ilyen gazdag régió látnivalóit, életérzését, kultúráját és vallását, azokat az emlékeket, amelyek sok szempontból mára már a régmúlt feledésébe merültek. Kirándulásunk első szakaszában Umbriában jártunk. Nagy köszönettel tartozunk Keppel tanár úrnak, aki precízen megszervezte ezt a kirándulást, így mindent láthattunk, amit látnunk kellett, hallottuk, amit hallanunk kellett, és átélhettük a hamisítatlan olasz életérzést.

Kirándulásunk Esztergomból indult szeptember 27-én. Hajnalban keltünk és sötétedés után, este érkeztünk meg La Verna hegyéhez, a hegyen álló hatalmas kőkolostorba. Vacsoránkat a freskókkal díszített refektóriumban fogyasztottuk el. Vacsora után a szálláson lévő kápolnában kezdődött el osztálykirándulásunk lelkigyakorlatos része. Itt meghallgattunk egy történetet, amely arról szólt, hogy miért is szeretne annyira Szent Ferenc ezt a helyet, illetve hogyan kapta meg a stigmákat. Éjszakára a kolostor zárandokszállásán tértünk nyugovóra. Másnap páran felkeltünk napfelkeltét nézni a hegyoldalról, hogy láthassuk az umbriai tájat, ahogy betölti a napfény. Ez a látvány lélegzetelállító volt. A medencét körbeölelő hegyek is mind felöltötték a vörös köntösüket, és a hatalmas kolostor és bazilika kőfalai is fénybe borultak. Délelőtt a zárandokház kápolnájában vettünk részt szentmisén, amely az előző esti elmélkedés folytatása volt. Ezután felkerestük a stigmatizáció-kápolnát, valamint azt a barlangot, ahol Szent Ferenc meghúzta magát. Lorenzo testvér kalauzolt végig minket ezeken a helyeken. Az egyik folyosón gyönyörű freskókat láthattunk, melyek Ferenc életének egyes epizódjait ábrázolták. A renház mellé egy hatalmas bazilika épült, amely ma is Ferenc relikviáit őrzi.

A következő állomásunk Gubbio volt, amely egy aprócska város kőházakkal, szűk utcácskákkal, melyek remek hangulatot teremtenek.

Olaszországi osztálykirándulás

* Szent Ferenc nyomában – 1. rész

Számomra a legszebb látnivaló a hegycsúcson álló Szent Ubaldo-bazilika volt. A templomhoz egy libegő vitt fel. Miután megnéztük a bazilikát, társaimmal útnak indultunk, hogy felfedezhessük a meredek kisváros macskaköves utcáit. Egy kis pizzériában kávéztunk, valamint megettük a kirándulás első igazi, olasz pizzáját is. A találkozópontra a Szent Ferencet és a gubbioi farkast ábrázoló szobornál volt. Innen indultunk tovább Assisi városába, ahol két napot töltöttünk.

Délután érkeztünk meg a szállásra. Este, a vacsora után busszal mentünk el a hegyoldal lábához, ahonnan egy rövidke séta vezetett fel a városkapuig. Innen rögvest a Szent Ferenc-bazilikához, majd pedig a Piazza del Comune-re mentünk. Este rövid szabadidő után közösen tértünk vissza a buszhoz, ahonnan gyönyörű szép látványt nyújtott Assisi kivilágított esti lát képe.

Másnap reggel nem kellett korán kelniünk, mivel az egész nap a rendelkezésünkre állt a város megismerésére. Első állomásunk a már fénybe borult Szent Ferenc-bazilika volt, amely maga két emeletével monumentális méretűnek tűnt. Emellett kulturálisan is rendkívül gazdag,

telis-tele volt díszítőelemekkel, freskókkal. Alaposan végignéztük Giotto képeit, a magyar szenteket, és Cimabue Szent Ferenc freskóját is megkerestük. A következő állomásunk Ferenc szülőháza volt, ahol ma templom áll. Felkerestük a Szent Rufin-székesegyházat, ott, ahol Ferenc visszaadta apjának a ruháit, majd a Szent Klára-bazilikához mentünk. A templom előtti völgypanorámás térszökőkútjánál fogyasztottuk el ebédünket, ezt követően a San Damiano-i kereszt lábánál imádkoztunk egy kicsit.

A nap utolsó programpontja a San Damiano-i kolostor megtekintése volt, amelyhez egy olívaligeten át vezetett utunk. Hatalmas meglepetés volt számomra ez a kolostor, ugyanis rendkívül szépnek találtam a kvadrumot. Szent Ferenc e falak között írta meg a Naphimnusz, amely a himnuszok közt egy legnagyobbat alkotása. Az Assisiben töltött utolsó napunk mivel éppen vasárnapra esett, szentmisén vettünk részt a Santa Maria degli Angeliben, amely Assisi lenti városrészében található. A szentmise után indultunk tovább Perugia irányába. *Folytatjuk...*

— SZÁNTÓ BENCE (12/B)

Szent Ferenc tanítása a türelemről

* Alázatunk és türelmünk mértéke nem függ a külső körülményektől

Boldogok a békességszerzők, mert Isten fainak hívatnak. Isten szolgálja mindaddig nem láthatja, mennyi türelem és alázatosság lakozik benne, amíg minden kedve szerint történik. Amikor eljön az idő, hogy akiknek kedvében kellene járniok, ellenére cselekszenek, amennyi türelmet és alázatosságot mutat akkor, annyi lakozik benne, és nem több. (Int. 13. A türelemről)

Szent Ferenc 13. intelve az alázatról és a türelemről annyira pontos, mint egy természettudományos definíció. Onnan ismerős az a formula, hogy valami függ valamitől, valami mástól viszont – amiről éppen azt gondoltuk, hogy a vizsgált jelenség szempontjából döntő – nem függ. Meglepő, hogy a folyadékba mártott testre ható felhajtóerő nem függ a test sűrűségétől, és nem kevésbé meglepő, hogy a szabadesés során a test gyorsulása nem függ a test tömegétől. Sokkal megrázóbb felfedezés, hogy az alázatunk, türelmünk mértéke nem függ a külső körülményektől.

Szent Ferenc a mérés körülményeit a következőképpen határozza meg: lendülettel megkezdett utadon kezdjenek sorra felborulni terveid. Nem elsősorban a sikerre, hanem húsbavágó emberi kapcsolataidra gondolok. Tapasztald meg, hogy nem érdemeid szerint bánnak veled, hanem felszínesen, rosszindulattal ítélnék meg, észre sem vesznek, sőt főleg azok, akikért a legtöbbet fáradoztál. Váljanak veled szemben értetlenné, akár ellenségessé is, legyen oda a vágyott viszonzó szeretet reménye. Így lehet elhanyagolni a kísérlet során a rendszerre ható külső erőket, a közegellenállást, mindazt, ami eddig megzavarta a mérést. Türelmed, alázatod pontos lemérését.

Mert amíg van fényes távlat, a türelmem alapja a saját munkám, szolgálatom sikerességébe vetett bizalom is lehet. Ebben a távlatban úgy érezhetem – akár egész hosszú időn keresztül is –, hogy a cél érdekében mindent elviselek. Amikor aztán váratlanul elkezdek recsegni-ropogni szabad emberi kapcsolataim gépezete, amikor a gyümölcsök helyett irracionális szeretetlenség, rosszindulat vár – nos, Szent Ferenc szerint ekkor érkeztem meg arra a pontra, ahol egyáltalán érdemes beszélni a türelemről és az alázatról, csak ekkor lehet megbízható a mérés.

A felszínen egy csomó, rajtunk kívülről álló bonyolult tényező eredőjéről szoktunk beszélni. Mintha a másik személy, a pihetség, a jóllakottság mértéke, a kapcsolat minősége, az előzmények, a mimika stb. mind-mind a türelmességünk, alázatunk bonyolult együtthatói lennének. Ezt és ezt még esetleg, de emezt már végképp ne várja tőlem senki, hogy elviseljem. Ám

a probléma az, hogy sokszor úgy tűnik – akármennyire is bosszantó –, hogy Valaki most éppen ezt, talán egyedül ezt várja el tőlem. Szent Ferencet élete vége felé a rend sorsa szempontjából társai nem sokba vették, a türelmes szenvedés lett fő életfeladata.

A „simplex et idiota” – ahogy Szent Ferencet magát nevezte – 13. intelme világosan fogalmaz: itt és most az a baj, hogy nem vagy elég alázatos, nem vagy elég türelmes. Ezzel fel is szabádít. Azt nem mondja, hogy sérelmeid ne lehetnének komolyak, észrevételeid helytállóak, hogy sok minden nem jó irányba megy. Igaz lehet, hogy figyelned kellene a pihe-nésre, a túlterheltségre stb. Csakhogy most nem erről van szó. Most arról van szó, hogy az alázat az alázattól, a gőg a gőgösségtől, a harag a haragtól függ. Az előzmények pedig más kérdés – hősies tetteid, hűséged, áldozataid, vagy akár ellenfeled gonoszkodásai.

A gőgös mondat tartalma utólag kimondójára is megdöbbenően tud visszahatni, mert tartalma nem neurokémiai kérdés. Az más, hogy éppen miért vesztetted el a kontrollt. Ezt mondtad, tehát kész vagy így gondolkodni. Azt leplezi le, amit valószínűleg maga Isten akar benned leleplezni: nem vagy még elég alázatos.

Az egyházatyák azt tanítják a Szentlélekről, hogy mindig annyit enged meglátni magunkból, amennyit már el is tudunk viselni saját magunktól. Ha akár hosszantartó gyötrelmeken, igazságtalanságokon keresztül tárja föl valakinek a gyenge pontjait, az mindenképpen jelenti azt is, hogy az illető eljutott oda, hogy nincs szüksége díszletekre, szembe tud nézni önmagával. „Eddig azért nem mutattam meg ezt így neked, mert még nem voltál hozzá elég erős.” Mi volt az eddigi alázatom, türelmem igazi természet? A cél elérésébe vetett remény nyugalma? Nem az, hogy „a szeretet türelmes”? Szükség lehet rá, hogy sorra bedőljenek elképzeléseink, nem azért, mert feltétlenül rosszak. Lehet, hogy csak azért, hogy tiszta legyen a kémcső. Hogy ne végezzünk gyorsuló mozgást, miközben leméretünk.

GYURÁČZ-NÉMETH LÁSZLÓ

Dr. Gaál Endre (1964/H) halálára

Dr. Gaál Endre atya, az Esztergomi Főszékesegyházi Káptalan nagyprépostja, teológiai doktor, az Esztergomi Hittudományi Főiskola és Szeminárium volt rektora, a Szent Lázár Katonai és Kórházi Lovagrend emeritus nagyperjele, ferences öregdiákunk (1964/H), rászoruló diákjaink és gimnáziumunk egyik kiemelkedő patrónusa, támogatója, életének 73. évében, áldozópapságának 49. évében 2018. szeptember 20-án hunyt el.

Az 1931-es első öregdiákok sora már odáig ért, hogy fájdalom, de rendszeresen és folyamatosan vannak halottaink. Mindenkit számon tartunk és mindenkiért imádkozunk. És vannak olyan diáktársaink is, akikről külön, kiemelten is megemlékezünk, hogy mindig közösségben maradtak a mi élettel teli intézményünkkel és a ferences testvérekkel.

Bandi atyát a halála előtti napokban hívta telefonon Vilmos atya, a frankás osztálytárs. Már nem szívesen mozdult ki a szobájából, látogatót keveset fogadott.

- „Mi van veled, Bandi, hogy vagy?”

- „Mit mondjak? Vacakul!”

- „Mikor mehetek hozzád?”

- „Épp akartalak hívni. Minél előbb! Még szeretnék egy kis pénzt küldeni valami jó célra a diákoknak.”

Fél évvel korábban készült el a „Bandi Kondi”. Gyűjtögetett, de nem a maga javára: néhány szegénysorsú gyerek intézeti támogatására (az adományozó kilétét tilos volt elárulni), egy-egy általa is finanszírozható iskolai projektre. Köztünk élt, együtt a gondjainkkal, örömeinkkel.

Snell püspök úr így beszélt róla a temetésén: „Szerette az együttléteket, a névnapokat, a jó hűslevest, a Mikulás-műsorokat, akkor is, amikor ő került terítékre. Nem sértődött meg, kifejezetten élvezte, ha utánozták. Nagyon színes, érdekes egyéniség volt. Emellett tanárként is atya maradt és példakép. Papi generációk adnak hálát érte Istennek.”

Névnapijára megrendelte az ünnepi műsort: „Énekeljük el közösen Charpetier Te Deumát!” És szinte a teljes ferences öregdiák baráti társaság – legnagyobb öröme – együtt énekelt: „Ha trombita hangja harsog, ünnepi zeneszó zúgva száll... Szent menyeei kórus harsan, angyalok boldog szózata zúg.” Tiszta szívből tudott örülni. Volt, hogy háromszor is elénekeltük. Kipirult, ragyogott az arca. Megjelenítette az angyalok dalát!

A 89 éves Félix atya a legkiválóbb fizika-tanítványaként tartja számon. Úgy emlegeti: ha szakfelügyeletet kapott, őt hívta ki felelni, és a tanár és diák a legnagyobb elismerést kapta.

Lelke mélyén ferences identitását úgy is őrizte, hogy a „harmadrend” tagja lett (még diákkorában tett fogadalmat), szűk körben a „Paszkal szerzetesi nevét” is elárulta. Kicsit magát is túljátszva, suttogva, és a másik füléhez közel, „hiszen ez egyáltalán nem olyan nagy titok, de azért mégis...”

A '90-es évek elején, amikor hirtelen megnőtt a rendi növendékek száma, a legnagyobb boldogságnak tartotta, hogy taníthatta őket Pasaréten. A későbbiek, a legfiatalabbakat is, akik csak megfordultak a környezetében, név szerint megjegyezte és érdeklődött sorsukról, aktuális helyzetükről, jellemükről. Ez volt a legfontosabb: a karakter, a benső, a személy.

Szeretett még a hétköznapi szóhasználatban is költői, patetikus módon fogalmazni, mint „repesett az ő lelke”, a személyes névmásokkal hangsúlyossá tenni a cselekvő személyt: „őreá vetette az ő tekintetét”. Régiesnek tűnő szóalakokat vett elő, mint „orcza” és a „z-t” erősen nyomatékosította. Nem tűnt dagályosnak, sőt előadásában finoman, árnyaltan megjelent előtűnk a magukat sokszor fontosnak érző emberek nyomasztó egyénisége. Együtt kacagott a vidám, kópé társaságban és elhúzódott az álszent, magabiztos és fárasztó alakoktól. Bölcs és tisztaszívú maradt. Természetes és emberi.

Minden Tranzituson megjelent. Közvetlenül a Szent Ferenc-oltár előtt, mint a többi szerzetes. A tiszteletre nyújtott ereklyét áhítattal ő is megcsókolta. Ebben az évben is szóba került: meg kellene hívni! Senki nem remélte, hogy eljön, de aztán nem úgy, ahogy sejtettük – mégis!

Az Alma Matert és a ferences közösséget érzéseiben, lelkében, mentalitásában szoros ragaszkodással hordozta. Természetes volt számára, hogy akit szeretünk, azért áldozatot is hozunk! Deo gratias érte!

P. TOKÁR JÁNOS OFM (1975/A)

Voltunk, mint ti, lesztek, mint mi

* 50 éves érettségi találkozó margójára

Az egyik szemem sír, a másik meg nevet, amikor Jeromos atya ballagási beszédét olvasom újra meg újra: „*Cyöngyvirágos Fiaim!*” – és sírok, könynyek gördülnek le ráncos arcomon, mert mindez már 50 éve történt.

1968. június – 2018. június. Erről az ötven évről nem lehet, nem szabad néhány sorban írni, emlékezni. Azt megtettük az évtizedek során. De a történelem szót érdemelnek. Természetesen a mi jubileumi találkozóink sem volt külön, mint más osztályoké, de más volt. És erről a „más”-ról szeretnék megemlékezni, visszaidézve az ünnep boldog pillanatait. Teszem ezt azért, mert nem nosztalgizálni akarok, hanem hogy tisztelegjek az elődök emléke előtt, és buzdítsam a következőket a Széchenyi család nagycenti Mauzóleumára

kiírt szavakkal: „*Voltunk, mint ti, lesztek, mint mi.*” De, hogy hogyan, ez még az előttünk/előttetek álló kérdés!

A találkozó napján, szombat délelőtt dr. Frajka Félix atya – egykori fizikatanárunk, díszvendégünk (még egyedül élő tanárunk) – mutatott be szentmisét az Alma Mater templomában. Az egész szentmise egy nagy szentbeszédbe ágyazott áldozatbemutató és hálaadás volt. Feltette a nagy kérdést: hogyan tovább? A padokból úgy, mint régen a stokis-diákmiséken halkmorgás formálódott

válasszá Félix atya szájában: röviden, úgy, mint eddig! Hittel és reménnyel (ferences szeretettel), felhasználva immár a sok értékes élettapasztalatot is. „*Tegyétek a jót!*”

A nem verbális kommunikáció a rendház kriptájában nyugvó barátokkal, az értük mondott közös ima és a 243. sz. ének közös eléneklésével végződött, hátrahagyva a tisztelet és hála virágait.

E napi záródokutunk következő állomása a tablóképünk volt, ahol – az igazgatói engedéllyel osztályunk révén felállított földszinti szekrénykében – elhelyeztük az osztály emlékkönyvét hagyományteremtő szándékkal, és azért is, hogy Te, arra járó kedves iskolatársunk: „*Tolle, lege!*” (*Vedd és olvasd!*), ahogyan azt Szent Ágoston tanácsolta, de ha írni szeretnél bele, találj ott tollat is!

A régen elhalkult harangszó, egyre erősödő gyomorkorgásunk kulináris örömök élvezetére vezetett bennünket. Itt azután minden szóba került.

Mi nagyon jól éreztük magunkat, feleségeink remekül szórakoztak, na, nem rajtunk, hanem azon, hogy férjeik megint 14-18 éves kamaszok lettek, hacsak 1-2 napra, órára is.

Az ismét felnőtt társaság a Sötétkapunál megkoszorúzta osztálytársunk, Homor

Ferenc nővérének, Homor Ottíliaának emléktábláját, aki az itt szerzett halálos sérülését követően lett a „nemzet vértanúja” 1956-ban. Feri könnyben ázott, de ragyogó arccal emlékezett meg szeretett nővéréről.

Az iskolai díszvacsora csúcs volt! Ízletes és jó hangulatú. Alsóbb évfolyamos öregdiáktársaink elismerő tapsának kíséretében hallgattuk meg igazgató atya gyönyörű beszédét, és vettük át a névre szóló *Aranyokleveleket*, amely a Temesvári Pelbárt Ferences Gimnázium és Kollégium, valamint a Pax Et Bonum Esztergomi Ferences Diákegyesület közös ajándéka volt. Az ünnepi vacsora keretében két osztálytársunk – Sarlós István és dr. Tomkó László – megosztott Temesvári Pelbárt-díjban részesült. Viszonzásul mindenért és az eltelt 54 évért igazgató atyát és ezáltal a gimnáziumot Szabó László István grafikus egyik alkotásával, képével, valamint örök, nagy segítőnk, Kedves Ilonát virágcsokorral ajándékoztuk meg hálaünkjelül!

Lassan, de aktuálissá váltak Arany János sorai: „*Este van, este van, ki-ki nyugalomba!*” És kellett is a pihenés, hogy másnap, egyik esztergomi osztálytársunk kertjében, a Sarlós-kúrián folytathassuk azt, amit előző nap abbahagytunk. A szentmisét házszentelő előzte meg, majd a tábori mise után bőséges reggeli, amit hasonlóan finom ebéd, és aki maradt, annak pedig vacsora követett. Közben sírva és nevetve emlékeztünk, regéltünk, meséltünk, fényképeket nézegettünk, emlékkönyvbe írtunk...

A búcsúölelésben benne volt a köszönet és a „várjak újra” gondolata, ahogy azt a költő is mondja: ha Te nem jössz velem, én Veled leszek szegényebb...

— SZABÓ LÁSZLÓ (1968/H)

Félix atya szentbeszéde:

* Amíg időnk van, tegyük a jót!

Kedves egykori tanítványok és szerettek! Nagy-nagy szeretettel köszöntelek Benneteket! Habár nem voltam osztályfőnökök, mégis meghívtatok engem – mint egyik osztálytársatok mondta – VIP vendégnek. De azért ideidézem Béda, valamint Urbán atyát és Majella nővert is, egykori osztályfőnököket és prefektust. Különleges ünnepi érzéseket ébreszt bennetek és bennem is ez az ünnepi találkozó. Ez készített bennünket ide, ebbe a templomba, ahol kibontakozott bennetek az életnek célt és tartalmat adó hit. (...)

Az 50 éves érettségi találkozó olyan mérföldkő, amelyhez mint öregdiákok megérkezve, megálltok, és visszatekintetek az együtt töltött diákévekre. Idézitek a közös szép emlékeket, az Alma Matert, tanáraitokat, akiknek 50 év után elismerik, hogy oly sokat, talán mindeneteket köszönhetitek. S egykori már nem élő tanárainknak, kiemelten is Béda és Urbán atyáknak, Majella nővérnek. Hogy ez megadatott nekik abban az igen küzdelmes, s nehéz időben, itt a templomban, még a hála érzése is felébred a Gondviselő, az Alma Mater, s egykori tanáraink iránt. És elmondják életük alakulásának tanulságos történetét, amelyből tanulhatunk, s megismerhetjük a Gondviselés titokzatos útjait. Hiszen, ha visszatekintünk, mindannyian elmondhatjuk, hogy mindent a javunkra fordított. Nekem, a 89. évemet taposó szerzetes papnak túlon túl is.

Hiszem, hogy nektek is, talán még Félix szigorát és keménységét is. Amiért az évtizedek során nem egyszer kapok néha már nem elmarasztalást, hanem hálás köszönet egykori tanítványaimtól. És ami a legnagyobb öröm élete alkonyán életére visszatekintő tanárotoknak, a magvetőnek, hogy úgy érzi: nem volt hiábavaló. Az elhintett magvak bennetek bő termést hoztak.

Büszkék vagyunk Rátok! Nem hoztatok szégyent az Alma Materre. Becsülettel helyálltatok ott, ahová a Gondviselés állított Benneteket. Miként mi, úgy Ti is embert próbáló, nehéz időben. Ti voltatok és vagytok ma is a világ világossága a sötétségben. Ti voltatok és vagytok ma is e világ kovásza, mely megerjeszti a világot. Ti voltatok és vagytok ma is a világ sója, mely megízesíti a világot. Legyetek erre büszkék! S legyetek hálásak a Gondviselésnek, mely erre titeket választott ki. Nehéz időben! De hittem abban sokakkal együtt, amit a Bíboros Úr úgy fogalmazott meg, hogy le fog hullani egyszer a magyar égboltról a vörös csillag. És le is hullott. Nem kis feladatot jelölt ki azért számunkra a Gondviselés.

Itt Esztergomban mi neveltük ki a legtöbb kispapjelöltet. Aztán, szinte a föld alól, előjött egy keresztény nemzeti kormány, s benne sok korábban egyházi iskolában tanult diák. Sok ferences is.

Kezdték gomba módra szaporodni az egyházi iskolák. (Egyet én is alapítottam.) És ezekben is ott voltak az egykori ferences diákok, vezetőkként, de a nemzet egyszerű napszámosaiként is.

Nos, elég ennyi az elismerő szavakból. Rólatok és nektek még valamit. Mert az 50 éves érettségi találkozó nemcsak visszatekintés a megtett útszakaszra és nemcsak hálát mond a visszatekintő öregdiák, hanem – mert sohasem lehet tudni, hogy hány évet, évtizedet tartogat még az Úr számára – tekintetét a még előtte levő útszakaszra irányítja és megkérdezi: hogyan tovább?

Röviden: úgy, mint eddig! Hittel és reménnyel! Felhasználva immár a sok értékes élettapasztalatot is! Tegyétek a jót! Egyik jelszavam: „*Dum tempus est, operemur bonum – Amíg időnk van, tegyük a jót!*”

Mi dolgoztok van még, mi dolgunk van hát még e világon, nektek és nekem? Míg élünk? Küzdeni! Erőnk szerint a legnemesbékért. Ámen.

Dr. Geiszelhardt Gábor (1976/A)

*Néhány hete múltam 60 éves.
Mindig büszke voltam,
hogy a Frankában tölthettem
a gimnáziumi éveimet,
és azóta is életem meghatározója
a ferencesesség, a ferencesek,
úgyhogy a címet szívesen átírnám:
„Akik büszkék a Frankára”.*

Ősszel lesz 47 éve, hogy Müller Marci barátom mesélte, vannak olyan középiskolák, ahol papok, szerzetesek tanítanak. Hittanra, templomba jártam, de kolostort addig még nem láttam. Otthon említettem a beszélgetést, édesapám valamit tudott Pannonhalmáról, de aztán nem volt többet erről szó. Mígnem Labbant Lajos plébános úr egyszer azzal állított be, hogy néhány nap múlva mehetek Esztergomba, a ferences gimnáziumba, felvételi vizsgára. Ugyanis édesapám javította az atya motorját, a gyakran elromló Jawa Pioniert (amit néhány év múlva nekem ajándékozott), és a legutóbbi szereléskor beszélgettünk az egyházi gimnáziumokról, mely után az atya titokban levelet írt a bencéseknek és a ferenceseknek. Pannonhalmán lezárták már a felvételeket, de Esztergomba pótfelvételezhettem. Izgultam, pedig Jeromos igazgató atya szelíden fogadott, megírtam a magyar és matek feladatokat, kicsit beszélgettünk, nagyon tetszett minden, *olyan élményem volt, mintha egy kicsit a Mennyországba csöppentem volna...* December közepén kaptam a hírt, hogy fölvettek.

Szeptemberben Tarcza Aurél osztályfőnök és Barsi Balázs prefektus atya fogadtak bennünket. Mindkettőjüket szerettük és ők is bennünket. Másodiktól Aurél atya leadta az osztályt, egyedül kezdett az új elsősökkel. Balázs atya három évig volt prefektusunk (mi voltunk az egyetlen osztálya), majd magiszteri feladatai miatt később Papp Tihamér és Marik Tamás atya viselte gondunkat. Félénk, falusi gyerek voltam, emlékszem az első éjszakák magányára, a negyedik emeleti, nyolcvanas hálóval szemközti ház esti, komor kéményeire, a hazavágyódás leplezésére... Aztán megszerettem az iskolát, a kollégiumot, az atyákat, az osztálytársakat. Most is emlékszem Balázs atya esti felolvasásaira, a stúdium utolsó fél órájában a hitünket, lelkünket ébresztő, magával ragadó beszédeire, az osztálymisékre, hogy hogyan vittük elsőben az ebédlői székeket a vasárnapi szentmisére, a mellékoltárokhoz beosztott latin ministrálásokra (még elsőben büntetésből kívülről meg kellett tanulnunk a latin

válaszokat, mindenkitől egyenként kikérdezte). Az 5:55-ös ébresztőre, a reggeli stúdiumokra, hogy Felix atyával megmértük a fény sebességét, hogy hogyan csikorgott Lukács tanár úr tükörfényes, fekete bőrcipője a magyar cetlik némasága alatt. Hogy

mekkorákat robbantott Vilmos atya a kémia órákon,

hogyan lazultuk el Kékesi tanár úr sziget-köreit, hogyan biztattuk Márton atyát a hihetetlen történetei újramesélésére, hogyan húztuk a történelem órát, István atyától egyre képtelenebbeket kérdezve, hogyan bojkottáltuk Tamás atyánál a földrajz dolgozatot. A tánciskolák izgalomára, a lelki gyakorlatok áhítatára, csöndjeire, vagy éppen titkos beszélgetéseire. Az osztálykirándulásokra, a kötelező mosogatásra, tálalásra, Viki nővérre, a betegszoba szigorú, de melegszívű őrmesterére. A második emeleti diákkápolna meghitt békéjére... Lőrinc atya fotószakkörére, Béda atya szobájának takarítására... A kripta titokzatosságára, amikor félhomályban lemerészkedtünk, a népdalversenyre, a szecsskává avatásra, a szecska vezérekre és persze a szecska verésre. A bankettre, a ballagásra, az érettségi előtti motorozásokra, az érettségi vizsgára, a felvételizésre és még sorolhatnám...

Még elsőben rám ragadt a Doki becenév. Kiskorom óta, ha kérdezték, azt mondtam, orvos szeretnék lenni, okát már nem tudom. Ez mindvégig kitartott, így az orvosira felvételiztem. A pontjaim megvoltak, de csak másodszorra, akkor is előfelvétellel jutottam be a budapesti egyetemre. Közben két évig műtős segéd voltam egy sebészeti osztályon. Jól éreztem magam ebben a közegben. Az egyetemet könnyelműen kezdtem, a Franka utáni szabadság, meg hogy a második évben már nem kellett a felvételizésre készülni, nagyon ellazított. Motoroztam, vitorláztam, udvaroltam, társasági életet éltem, és mire észbe kaptam, már nagyon nehéz volt pótolni a lemaradást. De hál' Istennek visszazökkenem, amit annak is köszönhetek, hogy az egyetem negyedik éve után megnősültem. Feleségem évfolyamtársam volt, de nem az egyetem köreiben, hanem az alsó-krisztinavárosi templom hittanos

társaságában ismerkedtünk meg. Akkoriban Blanckenstein Miklós vezetésével nagy „regnumos” élet virágzott a plébánia körül, s Erika is ehhez a közösséghez tartozott. Egy ideig én is jártam vele a máig is regnáló „Kedd”-i csapatba.

A diplománk átvételekor már két gyermekünk volt. Alბérletben laktunk, így olyan állást kerestünk, ahol lakást is biztosítottak. A sebészet mellett a körzeti orvosi munka is tetszett, így végül Tatabányára kerültünk, ahol azóta is házi-orvosként dolgozom. Az első praxisomban öt évet töltöttem, majd a szomszédos körzetbe kerültem, ahol jelenleg is vagyok. A házi-orvosi hivatás mellett foglalkozás-egészségügyi feladatokat is ellátok, korábban a HIETE Családorvosi Tanszék oktatóorvosa is voltam. 2018 májusában az Év Családorvosa a Kárpát-medencében magyarországi díját kaptam. Isten bocsássa meg a díj odaítélőinek!

Kezdetben átmeneti otthonunknak gondoltuk Tatabányát (feleségem budai, én pilisvörösvári vagyok), de aztán megszerettük e helyet, a plébániát, az embereket. A kapott lakásból házba sikerült költöztünk. Feleségem az egyetem elvégzése után 15 évig itthon maradt, öt gyermekünk nevelése mellett az én kényelmemet szolgálta.

Három fiunk a Frankába járt, két leányunk emiatt irigykedett is rájuk.

Érdekes, a fiúknak nem mondtuk, hogy menjenek Esztergomba tanulni. Gyermekkorukban többször töltöttük családostól a húsvéti szent napokat a Frankában, a kollégiumban aludtunk, és minden szertartáson részt vehettek ők is. Láthatóan nagyon jól, otthonosan érezték magukat abban a közegben, azt hiszem, ez adta a legidősebb fiunknak a legnagyobb indítást, a többiek meg csak követték őt. A fiúk, Matyi, Marci és Balázs mindhárman orvosok már. Legidősebb leányunk, Zsófi tanár, Sára lányunk három és fél év orvosi egyetemi tanulmány után átjelentkezett a teológiára, szeptemberben kezdi az ötödik évet. Két idősebb fiunk családjából öt unokánk van.

Az érettségi után kezdetben Tamás atya csopaki vitorlás táborai kapcsolta a ferencesekhez, majd több korombeli, volt frankás diákkal együtt Magyar Balázs

(1974/B) kis hittanos csapatába tartoztam, mely a „Bokor” közösség lelkeségétől a karizmatikus megújuláson át az első rendi testvérek segítségével (többek között: János atya, Miklós atya, Balázs atya), a Ferences Világi Rendbe juttatott el bennünket. Feleségemmel együtt 26 éve tettünk örök fogadalmat az FVR regulájára, azóta is a budapesti Szent Erzsébet közösséghez tartozunk. Igyekszünk a földrajzi távolság ellenére részt venni a közösség életében.

Nyaranta több hetet töltünk Balaton-akarattyán, ahol a part mentén található az első rend nyaralója (már diákkoromban is csiszoltuk itt a vitorlás hajókat, segítettünk Péter bácsinak). Hétköznapokon is lejártunk misére, így ismerkedtünk meg Árpád atyával, akinek segítségére lehettem az „újkori ferences vitorlázás” felélesztésében, ami 15 éve egyre nagyobb hajókkal egyre nagyobb népszerűségnek örvend. Már kinevelődtek az új generációs kapitányok, akik segítenek a mostani diákok hajóztatásában.

Éppen két éve derült ki szívbillentyű-betegségem. Feleségem mondta, hogy furcsa zörejt hall, ha a fejét a mellkasomra hajtja (milyen hasznos, ha a feleség a férje mellkasán pihenteti a fejét). Elvitt a kardiológushoz, aki elküldött a szívsebészhez, aki kicserélte a beszűkült billentyűmet. No, de még előtte kiderült, hogy beteg az egyik vesém, így aztán a szívűtet előtt eltávolították azt is. Ha nem kell műteni a szívemet, valószínűleg később derül ki a vese baja. Nagyon furcsa, kiszolgáltatott érzés volt a kórházi ágyból, a másik oldalról szemlélni a világot. Sokan fogták a kezem, és sokan imádkoztak értem: a család, a közösség, a barátok, a betegeim. Négy hónap pihenés után teljesen a régi rend szerint visszatértem a munkába, a mindennapi életbe, s ez azóta is így van. Deo gratias!

Nagy élmény számomra, amikor a Franka templomában öregdiákok és jelenlegi diákok teli torokból, együtt kiáltjuk az égbe: „Ha dől Isten háza, tartsd erős vállad”. Akkor, olykor egy könnyecseppel a szemünkben nem is gondoljuk, hogy Isten már sokkal korábban, sokkal erősebb vállal tartja a mi törékeny házunkat, életünket... és a refrén utolsó mondata nemcsak Szent Ferencnek szól, hanem mindnyájunk számára felszólítás: „Benned remél, ím, Téged vár az Egyház, a Hon, s a hű magyar nép!”

Assisi Szentje

* Képregény Szent Ferenc életéről

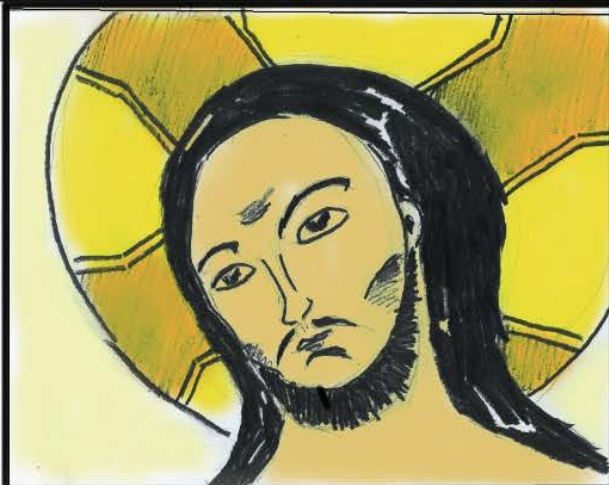
Kiskoromtól fogva szeretek rajzolni. Miután az esztergomi ferences gimnáziumba kerültem, egyre többet kezdtem hallani Szent Ferenc életéről és legendáiról. Érdekesnek és izgalmasnak találtam ezeket a történeteket, így született meg bennem az az ötlet, hogy nekiállok egy képregény elkészítéséhez. Ebbéli szándékomban megerősített az is, hogy – tudtommal – Magyarországon nem készült Ferenc életéről még képregény. Ezen túlmenően szerettem volna, ha mások is megismerik ilyen formán Szent Ferenc élettörténetét. Ezekkel a gondolatokkal jelentkeztem a Ferences Ösztöndíjprogram alkotói pályázatára, amelyet meg is nyertem, és egy teljes év állt rendelkezésemre, hogy projektemet, vagyis a képregényt elkészítsem.

Munkámat a ferences források tanulmányozásával kezdtem, megismertem Szent Ferenc életét, műveit és legendáit. Mindenekelőtt a Celanói Tamás által készített életrajzokat kell megemlítenem, a Perugiai Legendát és a Fiorettit, de Giotto képanyagát, freskóit is alaposan tanulmányoztam. Az olvasás után kiválogattam a fontos és érdekes részeket, majd egy kis füzetbe feldolgoztam a jeleneteket oldalak szerint. Ezt követte a vázlatok készítése. A/3-as félfementes rajzlapokra készítettem HB-s erősségű ceruzával. A képek keretezésénél és az oldalak szegélyezésénél vonalzó használtam. A munka ezen részével nagyon gyorsan tudtam haladni. Napi 2–3 oldalt sikerült befejeznem, amely mindig sikerélményt adott. A vázlatok elkészítését követte a részletes kidolgozás és ábrázolás. Ahhoz, hogy a jeleneteket korhűen tudjam ábrázolni egy kis kutatómunkát kellett végezni a ruházat, az épületek és helyszínek kapcsán. Volt olyan jelenet, ahol Dino Battaglia Ferenc-képregényéből használtam fel részleteket. Ezen a ponton a képregényem már harminc oldalas volt, de úgy gondoltuk mentortanárommal, Keppel Dániel tanár úrral, hogy hozzáveszünk még jeleneteket, legendákat, amelyek fontosak és érdekesek lehetnek. Ezeket is ugyanúgy készítettem el, mint az előzőeket. Végül a képregény elérte a harminchét oldalt. A fekete-fehér oldalakat beszkeneltem, majd nekiláttam a legfáradtságosabb részhez, a színezéshez, melyhez az Adobe Photoshop programot használtam fel. Ténylegesen ez a folyamat volt a leghosszabb és legnehezebb. Mivel most először dolgoztam ilyen programmal, nagyon sok időt vett igénybe a tökéletes alkalmazása. Könnyítette munkámat, hogy digitális rajztáblával is tudtam dolgozni, amelynek beszerzésében egy osztálytársam segített. Március 20-án végeztem a színezéssel, majd ezek után elkezdtem írni a szöveget. A források alapján igyekeztem a párbeszédet megformálni a hitelesség miatt, de próbáltam minél mesélősebbé és élvezhetőbbé is átdolgozni ezeket. Word dokumentumba gépeltem be a szövegeket, ezt követően táblázatba rendeztem jelenetek szerint. Végül a Photoshop program segítségével buborékokba illesztettem a megírt sorokat: a párbeszéd részeit és a narrátor által mondott eseményeket egyaránt.

A képregényem összefoglalja Szent Ferenc életét születésétől a haláláig. Ez tizennyolc történetet ölel fel, amelyekben szerepelnek legendák, mint például a madaraknak történő prédikálás, csodatételek (a gubbiói farkas története) vagy Ferenc egy-egy műve: a Naphimnusz és az igazi és tökéletes boldogságról szóló tanítása.

Jóllehet a képregény az ösztöndíjprogram végére készült, még mindig csiszolgom, dolgozok rajta, ugyanis az a megtiszteltetés ért a tartományfőnök Dobszay Benedek atya részéről, hogy miután teljesen befejezem, nyomtatásba kerülhet és a rendtartomány kiadja.

KERESZTES KRISTÓF (12/B)

Robotika tábor és szakkör a Frankában

Hosszas előkészületek után az idei nyári szünetben végre megrendezésre került iskolánk első robotika tábora, amelyet a tavalyi év során már heti rendszerességű szakkör előzött meg, de a nyári táborba újult erővel, és legfőképpen új eszközökkel kezdtünk bele, hiszen az iskola sikeres pályázata révén lehetőségünk nyílt LEGO robotika készletek beszerzésére.

A táborban nemcsak frankások, de a környékbeli iskolák tanulói, illetve jövőbeli potenciális diákok is részt vettek, szám szerint 27-en. A hét során a robotika és a programozás alapjait próbáltuk minél érdekesebb feladatok és kihívások sorozatával átadni. Készült a padlóra ragasztott csíkot vagy a terem falát követő robot (mely tekinthető a

modern autók sávkövető technológiájának modelljeként is), különböző távirányítós autók, illetve az utolsó napon a szülőknek is bemutatott akadálypályát végighaladó szerkezetek, de a legnagyobb lelkesedéssel egyéretműen az úgynevezett robotsumót fogadták a srácok. Itt olyan robotot kellett építeni, ami önműködő, autonóm módon próbál bent maradni a játéktéren belül és kitolni a másik robotot a pályáról.

A táborral azonban nincs vége a frankás robotikának, idén is folytatódik a szakkör minden héten Sashalmi Gellért (2014/A), Vödrös Viktor (2014/A) és Lengyel Nándor (2017/A) öregdiákoknak köszönhetően. Rengeteg diák jelentkezett idén is a szakkörre, ennek megfelelően a cél nem is lehet más, mint az alapok megismerése után nagyobb léptékű projektekben, versenyekben való részvétel.

LENGYEL RICHÁRD (2014/A)

hírek

2018. június 9-én, szombaton 10.30-kor az esztergomi főszékesegyházban Erdő Péter bíboros, prímás, Esztergom-budapesti érsek diakónussá szentelte *Fehér Zoltán* öregdiákunkat (2013/B).

2018. június 24–29. között beiskolázási tábor tartottunk, ahová sok környékbeli és más települések érdeklődő diákja is eljött. Jó hangulatban, vidámságban, az iskolával való ismerkedéssel töltöttük ezt az időszakot. Június 27. és július 1. között a már hagyománnyá vált kosár-tábor került megrendezésre. Öregdiákjaink és jelenlegi diákjaink közül többen is eljöttek.

2018. augusztus 2-án a magyar egészségügy napja alkalmából *dr. Molnár János Ferenc* öregdiákunk (1962/H), háziorvos Címzetes Főorvosi kinevezésben részesült. A díszoklevelet és emléklapot Dombai Gábor, Drégelypalánk polgármestere és Molnár János, Ipolyvece polgármestere adta át. Öregdiákunknak szeretettel gratulálunk, a jó Isten áldását kérjük további életére és munkájára! Az Emléklapon az alábbi méltatás olvasható: „*Dr. Molnár János Ferenc háziorvos részére Drégelypalánk és Ipolyvece községek Önkormányzati Képviselő-testületei a településeiken közel négy évtizeden keresztül végzett lelkiismeretes és kiemelkedő színvonalú háziorvosi tevékenységének elismeréséül és megbecsüléséül Címzetes Főorvosi kinevezést adományoznak.*”

P. dr. Kovács Bánk atyának 2018. augusztus 15-én, Nagyboldogasszony ünnepén jelent meg legújabb könyve, *Profétája által szól az Úr* címmel. 2018. szeptember 2-án a budapesti Belvárosi Ferences Templomban *P. Csorba Domonkos* atyával, rendtársával együtt ünnepelte szerzetesi fogadalomtételének 75. évfordulóját.

2018. október 1-jén technikai dolgozóink Egerben kirándultak. Programjuk az egri Pádusi Szent Antal-templomban (minoriták templomában) szentmisével kezdődött, ahol *P. Kapiszt-rán* és *P. Kleofás* celebrálták a szentmisét. A szentmise után a „Város a város alatt” kiállítóhelyen az egykori érseki pincerendszert nézték meg, majd a főszékesegyházban tettek rövid látogatást. Tartalmas kirándulásukat a Szépasszony-völgyben közös ebéddel fejezték be. A kiránduláson jelen volt *Szánthó Gellért* mb. igazgató és *Bánhid Vajk* tanulmányi igazgatóhelyettes is.

Nagyboldogasszony ünnepén indult közel 200 zárándok – köztük számos ferences szerzetes és iskolánk diákja is – a szentkúti magyar nemzeti kegyhelyre, ahová Szent István ünnepére érkeztek meg.

Palerdi András öregdiákunk (1986/A), a Magyar Állami Operaház magánéneke, az augusztus 20-i nemzeti ünnep alkalmából kimagasló tevékenysége elismeréseként Magyar Arany Érdemkereszt polgári tagozat kitüntetésben részesült.

Gimnáziumunk egykori tanárai, prefektusai, *P. Páldeák Szabolcs (jobbva)* augusztus 23-án a pesti ferences templomban, *P. dr. Frajka Félix* atya augusztus 26-án a pasaréti ferences templomban tartotta vasmisét és adott hálát az elmúlt 65 év minden kegyelméért. Ezen az évfordulón emlékezünk szeretettel az égi hazába költözött *P. Szita Teofil* és *P. Végvári Vazul* atyákra is, akiket 1953. augusztus 23-án – Félix és Szabolcs atyákkal egy időben – szentelt pappá dr. Szabó Imre püspök az esztergomi ferences templomban.

„TANÍTSUNK ÚGY, HOGY KI NE OLTSSUK AZ IMÁDSÁG SZELLEMET!”

2018. augusztus 27. és 28. között immáron negyedik alkalommal Mátraverebély-Szentkúton Ferences Pedagógiai Napok keretében találkoztak a Magyarok Nagyszonya Ferences Rendtartomány fenntartásában lévő köznevelési intézmények dolgozói. A rendezvényen 188 pedagógus, 16 ferences testvér és a tartományfőnökség dolgozói vettek részt.

2018. szeptember 2-án 18.00 órakor a ferences templomban *Veni Sancte*-val indult az új tanév. Gimnáziumunkban 246 tanuló kezdte meg tanulmányait. A szentmisét *P. dr. Varga Kapisztrán OFM*, gimnáziumunk lelki igazgatója celebrálta.

P. Barsi Balázs OFM, *P. Halmi Vilmos OFM* és *P. Hegedűs Kolos OFM* 2018. szeptember 15-én ünnepelte örökfogadalmának 50. évfordulóját. Mindhárom szerzetesnek köszönjük áldozatos munkáját, kívánjuk, hogy még sokáig szolgálhassák a híveket Isten legnagyobb dicsőségére és a lelkek javára.

2018. szeptember 17-én, Assisi Szent Ferenc stigmatizációjának ünnepén, meglátogatta intézményünket *Father Leó*, azaz *Leo Patalinghug* atya, a „konyha angyala”, aki a Fülöp-szigeteken született, és az Egyesült Államokban, Baltimore közelében nőtt fel. Rómában, a Pontifical North American College-on végezte felsőfokú hittudományi tanulmányait. Diákjainkat ebéd közben „lepte” meg az atya, több tanulóval is beszélgetett, majd megkóstolta a finom ebédet. Leo atya vallja, hogy „csak a konyhában eltöltött idő képes elindítani a jó beszélgetéseket!” Búcsúzáskor elénekeltük az Assisi szentje himnusz első versszakát, majd elköszöntünk tőle. Leó atya látogatása a templomban ért véget. Köszönjük a *Bonum Televízió* és az *EWTN Televízió*nak a közreműködést.

2018. szeptember 17-én ünnepelte a ferences közösség Szent Ferenc atyánk stigmatizációját. A reggeli diákmisszen az iskola diákjai és dolgozói is együtt ünnepeltek a ferences testvérekkel. A szentmise főcelebránsa *dr. Dobszay Benedek*

atyá, a Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány tartományfőnöke volt. A szentmise keretében megújították fogadalmukat a rendtartomány egyszerű fogadalmas ferences növendékei. Külön büszkeség a számunkra, hogy a hét fogadalomújítóból hárman iskolánkban végeztek az elmúlt években: *Szabó István fr. Péter* (2011/B), *Radványi Antal fr. Atanáz* (2014/A) és *Olaszy Barna fr. Dániel* (2015/A).

2018. szeptember 20-án diákjaink rajzaiból és festményeiből nyílt kiállítás a gimnáziumunkban.

2018. szeptember 22-én Szécsényben találkoztak az 1966-ban érettségizett „A” osztály ferences öregdiákjai. A találkozó szentmisével kezdődött a szécsényi ferences templomban, *P. Tokár János OFM* volt a szentmise főcelebránsa. A szentmisében megemlékeztek elhunyt tanáraikról és diáktársaikról. Az öregdiákok a szentmise után közös ebéden vettek részt a ferencesek refektóriumában, ahol kötetlen beszélgetés keretében felidéztek az iskolával kapcsolatos régi szép emlékeket. Az ebéd után megtekintették Szécsény nevezetességeit.

2018. szeptember 23-án 10/A osztályos tanulóink *Zarándy Kleofás* atya és *Vizes Marianna* tanárnő szervezésében szülő-diák találkozót tartottak a prímás-szigeti sporttelepünkön.

2018. október 3-án az esti 6 órai szentmise keretében tartották a szombathelyi ferences templomban Szent Ferenc ünnepét, a tranzitust. Ezen a felemelő, szép ünnepségen több Vas megyei öregdiáktársunk is jelen volt.

2018. október 4-én, Assisi Szent Ferenc napján délelőtt 9 órakor ünnepi szentmisén vettünk részt. A szentmise főcelebránsa *Kis Kornél* templomigazgató atya volt, a zenei szolgálatot iskolánk énekkara végezte *Pálmai Árpád* karnagy vezetésével. A szentmise és a tranzitus alatt hangszerjátékkal vendégművészek is szebbé tették az ünnepet (*Németh Judit*, *Horváth Sándor*, *Rossa Levente Bors*, *Reményi László*). Az este 6 órakor kezdődő tranzituson Barcza Máté állandó diakónus tartott elmélkedést. Hagyományaink szerint ezen a napon tűztük fel iskolánk jelvényét az új tanulóknak és tanároknak, és ezzel befogadtuk őket a frankások nagy családjába. Az

ünnepség végeztével 25 fő 7/A osztályos és 26 fő 9/B osztályos tanulóknak tűztük fel iskolánk befogadást jelképező jelvényét.

2018. október 5-én az október 6-ai nemzeti gyásznapi emlékezve *dr. Gróf Péter* régész, történész tartott megemlékező előadást a tornateremben.

2018. október 9-én iskolánk énekkara *Pálmai Árpád* tanár úr vezetésével a Ferences Szociális Otthon gondozottjait örvendeztette meg szép előadásával.

10. évfolyamos tanulóink tanév elején Kárpátaljára látogattak. Útjuk során, amelyet prefektusuk, *P. Zarándy Kleofás OFM* szervezett, rövid időre bekapcsolódtak a nagyszülősi katolikus karitás munkájába is: részt vettek az ételosztásban, valamint segítettek a karitás épületének rendbetételében.

50. születésnapján szeretettel köszöntjük *Tamás Gábor* atyát, gimnáziumunk egykori tanulmányi igazgatóhelyettesét és kollégiumi igazgatóhelyettesét, prefektusát, tempomigazgatót és ferences öregdiákunkat (1987/B). Isten éltesse sokáig, és adjon erőt a további szolgálathoz!

A Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány tartományfőnöke a 2018/2019-es tanévtől *Szánthó Gellért* igazgatóhelyettes, ferences öregdiákot (1993/A) bízta meg a Temesvári Pelbárt Ferences Gimnázium és Kollégium mb. igazgatói feladatainak ellátásával. *P. Lukovits Milán* atya 2015. augusztus 1. és 2018. július 31. között látta el az igazgatói teendőket intézményünkben. A gimnázium lelki igazgatói feladatait 2018. szeptember 1-jétől *P. dr. Varga Kapisztrán OFM*, a kollégium igazgatóhelyettesi feladatait *P. Zarándy Kleofás OFM* látja el. *Bánhidyi Vajk* tanulmányi igazgatóhelyettesi feladatokra kapott megbízást.

A 2017/2018-as tanév végén távozott intézményünkéből *Békefiné dr. Lengyel Zsófia* tanárnő, aki 2016. február 3-tól volt iskolánk tanára és osztályfőnöke, valamint *Hornyák Lajos* tanár úr, ferences öregdiák (2006/A), aki 2009. szeptember 1-től tanított iskolánkban és segédprefektusként, osztályfőnökként is dolgozott gimnáziumunkban és kollégiumunkban.

felhívások

Kedves Öregdiákjaink! Segítségért fordulunk Hozzátok olyan diákok finanszírozása ügyében, akiknek a támogatása a Szent Mihály Alapítványunkon keresztül nem lehetséges, mivel a lakóhelyük szerinti jegyző által kibocsátott támogatásra nem jogosultak, mert számszerűen az egy főre eső jövedelem pár ezer forinttal meghaladja a megállapított határértéket. Ugyanakkor ezek a diákok különösen nehéz családi körülmények között élnek, minden támogatásra szükségük van. Ehhez keresünk segítőt, támogatókat. Szeretettel kérünk Benneteket, hogy lehetőségetek szerint segítsétek diáktársaitokat. A támogatások egyeztetésével, koordinálásával *Kedves Ilonát* bíztuk meg. Telefonszáma munkanapokon, munkaidőben: 06-33/898-098, ímél címe: franka@frankaegom.hu. Előre is hálásan köszönjük, Isten fizessen meg jószágotokért!

A 2019-es évre vonatkozó érettségi találkozó időpontjait a Franka-lap karácsonyi számában, honlapunkon és gimnáziumunk facebook oldalán közöljük.

November 21-én második alkalommal rendezük meg iskolánk papi és szerzetesi öregdiák-találkozóját, melyre szeretettel várjuk azokat a volt diákjainkat, akik papként, szerzetesként, állandó diakónusként vagy más keresztény egyház lelkészeként szolgálják Istent és az embereket, illetve pap- vagy szerzetesnövendékként erre készülnek. Információ: *P. Zarándy Kleofás OFM* kollégiumi igazgatóhelyettes. Telefon munkanapokon, munkaidőben: 33/898-098.

NYÍLT NAPOK A GIMNÁZIUMUNKBAN

Szeretettel hívjuk és várjuk nyílt napjainkra elsősorban a 2018/2019-es tanévben **hatodik** és **nyolcadik** osztályos fiúgyermekeket, azonban más osztályok iránt érdeklődő tanulókat is hívunk kedves szüleikkel együtt. A nyílt napjainkon az igazgatói tájékoztatáson túl betekintést nyerhetnek gimnáziumunk és kollégiumunk életébe, tanítási órákon vehetnek részt, illetve lehetőség nyílik a leendő prefek-

tussal és osztályfőnökkel való személyes találkozásra, elbeszélgetésre is. Nyílt napjaink időpontjai: **2018. november 17.**, valamint **december 8.** A programok mindkét alkalommal 9.00 órától kezdődnek. Honlapunkon minden tájékoztatást közzétettünk. Érdeklődni lehet *Kedves Ilonánál* a 06-33/898-098 telefonszámon, munkanapokon 7–15 óra között. Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

köszönetek

Dr. Percze László (1970/A) öregdiákunk évről évre megajándékozta intézményünket szilvaadományával. Adományát, nagylelkű támogatását hálásan köszönjük!

Dr. Antolik Gyula igazgató úrnak köszönjük a gimnáziumunk részére adományozott bútorokat és irodai szereket.

Kender Tiborné Teréz portásunknak köszönjük az intézményünk dekorálásában, a gimnázium és rendház virágainak ápolásában, rendezésében nyújtott rendszeres segítségét!

A Magyarok Kenyere Alapítvány a 2018. évi „*Magyarok Kenyere*” jótékonyági program során összegyűjtött búzából 475 kg mennyiségű lisztet adományozott gimnáziumunk számára. Adományukkal nagyban hozzájárultak a napi ételmezési gondjaink enyhítéséhez. Nagylelkű adományukat hálásan köszönjük *Korinek László* úrnak, a Magyarok Kenyere Program elindítójának, *Cyórfy Balázs* úrnak, a Nemzeti Agrárgazdasági Kamara elnökének, illetve *Németh András* úrnak, a Komárom-Esztergom megyei Nemzeti Agrárgazdasági Kamara megyei igazgatójának.

Köszönjük az EWTN *Katolikus Világhálózat Televízió*nak, a *Bonum Televízió*nak és az *Esztergomi Régió Televízió*nak, hogy kiemelt figyelemmel kísérik iskolai életünket és rendszeresen közvetítenek vagy hírt adnak ünnepeinkről, szentmiséinkről. Kiemelten köszönjük a *Bonum Televízió*nak, hogy az október 4-ei tranzitust élőben közvetítette a ferences templomból, és segítségükkel a nézők is bekapcsolódhattak a bensőséges, szép liturgiába.

gyászjelentések

† **Ifi Géza** ferences öregdiák (1968/B), nyugalmazott plébános életének 69., áldozópapságának 25. évében 2018. július 8-án hunyt el. Lelki üdvéért július 13-án, pénteken 10 órakor mutattak be gyászmisét a balatonberényi templomban, majd a helyi temetőben helyezték örök nyugalomra.

† **Hun Ferenc** (1954/R) ferences öregdiák 2018. augusztus 5-én hunyt el. Temetése 2018. augusztus 22-én volt a budapesti Szent István-bazilika altemplomában.

† **Szilágyi János** ferences öregdiákunk (1957/H) 2018. augusztus 21-én hunyt el. Temetése 2018. szeptember 5-én 13 órakor volt a Farkasréti temetőben. Emlékére 2018. szeptember 10-én 18 órakor gyászmise keretében megemlékezést tartottak a budapesti Margit körúti Ferences Templomban.

† **Gál Józsefné sz. Monos Ilona**, az esztergomi Ferences Szociális Otthon főnövére, életének 77. évében 2018. szeptember 8-án hunyt el. Temetése 2018. szeptember 14-én volt az esztergomi Belvárosi Temetőben. A mindenki jószágos „*Ica néni*je” 2001–2007. között dolgozott az intézményünkben. Sok szeretetet, önzetlenséget és boldogságot adott a közelében lévő betegeknek, kollégáknak, diákoknak. Türelemmel és nagy empátiával gondozta, ápolta a betegeket és az otthon gondozottjait. A természetéből fakadó áldozatos életével példát mutatott kollégái és mindannyiunk számára.

† **Forgács József** (1974/B) ferences öregdiákunk 2018. szeptember 1-jén a váci Irgalmasrendi Kórházban hunyt el. Temetése 2018. szeptember 14-én a zebegényi temetőben volt.

HÍRSZERKESZTŐ: KEDVES ILONA

